

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

בפני הרכב:

כב' השופטת שרה סירוטה ס.ג. - אב"ד

כב' השופט אברהם טל

כב' השופט ד"ר עמירם בנימיני

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ א. שורץ

- נ ג ד -

XXXX בלנק

יליד XXXX ת.ז. XXXXXXXXXX

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד ש. גבאי-מנדלמן

הכרעת - דין

השופט ד"ר עמירם בנימיני

א. מבוא

1. הנאשם הועמד לדין באשמת ביצוע שורה של עבירות מין בקטינים וסחיטה באיומים של אותם קטינים, על פי כתב-אישום מתוקן הכולל 11 אישומים שונים, שכל אחד מהם מתייחס לקטין אחר.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

במבוא לכתב-האישום נטען כי הנאשם יצר קשר עם קטינים בני 13-16 ברשת האינטרנט, באתרים של הומוסקסואלים בהם מתנהלות שיחות ("צ'אטים") ודיונים בין מספר משתתפים ("חדרים"). במהלך השיחות באינטרנט, עמד הנאשם על התלבטויותיהם של אותם קטינים בנוגע לזהותם המינית, ועל חששם כי הדבר ייוודע למשפחתם ולסביבתם הקרובה. הנאשם ניסה לשכנע את הקטינים להיפגש עמו על מנת לקיים עמם יחסי-מין, וכאשר נתקל בסירוב מצידם - סחט אותם באיומים, תוך ניצול מצוקתם האישית. הנאשם איים על הקטינים לחשוף בפני בני משפחותיהם וחבריהם את נטייתם המינית, ואת תוכן הדברים שחשפו בשיחות. לצורך הסחיטה נעזר הנאשם בתוכנות בלתי-חוקיות שהיו בידו, על מנת לגלות פרטים אישיים על זהותם של אותם קטינים, אשר סברו לתומם כי השיחות באינטרנט מתנהלות תחת מעטה של אנונימיות. כתוצאה מאיומי הנאשם, נאלצו חלק מהקטינים להיענות לדרישותיו: חלקם המשיכו לשמור עמו על קשר, חלקם נפגשו עמו וחלקם אף קיימו עמו יחסי-מין.

2. ב- 11 האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן, מפורטים מעלליו של הנאשם כלפי 11 קטינים שונים, שאת כולם סחט באיומים. בחלק מהמקרים הביאה הסחיטה את הקורבן לידי המעשה שאותו ביקש הנאשם להשיג באיומיו, קרי: לקיום יחסי-מין עם הנאשם, למפגש או להמשך הקשר עמו, ולכן העבירה המיוחסת לנאשם היא על פי סעיף 428 **סיפא** לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בחלק מהמקרים לא הביאו האיומים את הקורבן לידי מעשה, ולכן העבירה המיוחסת לנאשם היא על פי סעיף 428 **רישא** לחוק העונשין.

אשר לעבירות המין המיוחסות לנאשם, הרי במקרה אחד מיוחסת לנאשם עבירה של מעשה סדום בנסיבות אינוס, בשל אי-הסכמת הקטין, לפי סעיף 347(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק זה (אישום ראשון).

במקרה שני יוחסה לנאשם בכתב האישום המתוקן עבירה של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 16 שנה **שלא** בהסכמתו החופשית, לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין בנסיבות סעיף 345(ב)(1) וסעיף 345(א)(1) לחוק זה (האישום השני). ואולם במהלך הדיון (בעמ' 204-205 לפרטיכל) הודיע ב"כ התביעה כי בשל סירובו של הקטין להעיד בבית המשפט תבקש התביעה להרשיע את הנאשם באישום השני בעבירה הפחות חמורה של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 14 שנה, לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין, בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק זה, שבה אין כל נפקות להסכמתו של הקטין למעשה הנאשם.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

במקרה שלישי מיוחסת לנאשם עבירה של מעשה סדום בקטין שטרם מלאו לו 16 שנה, לפי סעיף 347(א) רישא לחוק העונשין, ובמקרה שכזה אין כל נפקות להסכמתו של הקטין למעשה (אישום שביעי).

במקרה רביעי יוחסה לנאשם עבירה של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 14 שנה (אישום חמישי), אך התביעה חזרה בה מן האישום בעבירה זו, משום שגם כאן סירב הקטין להעיד בבית המשפט (עמ' 205 לפרטיכל).

3. פירוט הטענות שבכתב-האישום המתוקן ותגובתו של הנאשם לטענות אלו ייעשה בנפרד לגבי כל אישום ואישום, וכך גם ייעשה הדיון בכל אחד מן האישומים בנפרד. באופן כללי ניתן לומר כי הנאשם הודה בעבירות של סחיטה באיומים, במרבית המקרים, אם כי לטענתו האיומים לא נועדו להביא את הקטינים לקיים עמו יחסי-מין, אלא רק להכירו ולהיפגש עמו. לטענה זו אין כל נפקות משפטית מבחינת יסודות העבירה. הנאשם הודה גם בביצוע רוב המעשים המיניים נשוא כתב-האישום, אך טען כי יחסי-המין עם הקטינים נעשו כולם בהסכמתם, בלא כל קשר לאיומים שקדמו להם.

ב. גדר המחלוקת בין התביעה להגנה

4. במבוא לכתב-האישום המתוקן נטענו העובדות הבאות, שבעיקרן מודה הנאשם בתגובתו בכתב, ואלו הן:

א. הנאשם יצר קשר באתרי שיחות באינטרנט עם קטינים בני 13-16, שבעקבותיהם יצר עם חלקם גם קשר טלפוני. במהלך השיחות באינטרנט שיתפו כמה מהקטינים את הנאשם בהתלבטויותיהם בנוגע לזהותם המינית, ובחששם כי בני משפחתם ואנשים אחרים יגלו את נטיותיהם ההומוסקסואליות.

ב. הנאשם ניסה לשכנע את הקטינים להיפגש עמו. לטענת התביעה מטרתו היתה לקיים עמם יחסי-מין, ואילו הנאשם מכחיש טענה זו, וטוען כי מטרתו היתה לפרוץ את מסגרת בדידותו, ולהכיר חברים חדשים.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ג. הנאשם נפגש עם חלק מהקטינים, שהיו בני 13-16, ועם חלקם קיים יחסי-מין. לטענתו יחסים אלה נתקיימו בהסכמה, בעוד שלטענת התביעה מדובר במעשי סדום ובמעשים מגונים שחלקם בוצע ללא הסכמה חופשית של הקטינים, אשר נסחטו באיומים על ידי הנאשם, וחלקם היו בגיל כה צעיר שהסכמתם איננה נחשבת על פי החוק.

ד. הנאשם הודה בתגובתו בכתב, ללא כל הסתייגות, באמור בסעיפים 6-9 למבוא לכתב האישום המתוקן, אשר יובאו להלן כלשונם:

6. "אולם, במקרים אחרים סרבו הקטינים, במהלך השיחות וההתקשרויות הנ"ל, להיענות להצעותיו ולדרישותיו של הנאשם. בין היתר סרבו הקטינים הנ"ל להצעותיו של הנאשם להיפגש עמו ולקיים עמו יחסי-מין, או סרבו להמשיך את הקשר עמו, או סרבו למלא אחר דרישתו של הנאשם כי יבחרו בזהות הומוסקסואלית, או סרבו להיענות לדרישות אחרות של הנאשם.

7. הנאשם, אשר לא היה מוכן להשלים עם סירובם של הקטינים הנ"ל להיענות לדרישותיו, נהג במהלך התקופה הרלבנטית לעובדות כתב-האישום לסחוט באיומים את הקטינים הנ"ל, באמצעות איומים על הקטינים אשר מרביתם היו כאמור בגילאי 13-16, כי יגלה להוריהם או לסביבתם הקרובה כי הם בעלי נטיות הומוסקסואליות.

8. הנאשם ביצע את מעשי הסחיטה באיומים הנ"ל תוך ידיעתו את גילם הצעיר של הקטינים, ותוך ניצול מצוקתם של הקטינים והתלבטויותיהם בנוגע לזהותם המינית, ובעיקר לאור חששם של הקטינים הנ"ל כי הנאשם יחשוף בפני הוריהם או סביבתם הקרובה את תוכן השיחות ואת הדברים שסיפרו לנאשם.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

9. במסגרת מעשי הסחיטה באיומים הנ"ל, נהג הנאשם, על מנת להעצים את פחדם של קטינים אשר בחרו שלא לחשוף את זהותם ברשת האינטרנט, לגלות פרטים אישיים על הקטינים ועל משפחתם, וליידע את הקטינים על כך. הנאשם עשה כן תוך שימוש בתוכנות מתוחכמות ובין היתר בתוכנת מרשם האוכלוסין של משרד הפנים אשר היתה ברשותו שלא כדין".

ה. בכתב-האישום נטען כי חלק מהקטינים נענו לדרישת הנאשם להיפגש עמו, לקיים עמו יחסי-מין ולהמשיך את הקשר עמו כתוצאה ממעשי הסחיטה באיומים של הנאשם. הנאשם טוען כי כל אלה נעשו על ידי הקטינים בלא כל קשר למעשי הסחיטה באיומים, שבביצועם הוא מודה.

5. מהאמור לעיל עולה כי המחלוקת בין התביעה להגנה מתמקדת בשלוש שאלות עיקריות:

א. האם יחסי-המין (מעשי הסדום) המתוארים באישום הראשון נעשו מתוך הסכמה חופשית של הקטין, או בשל איומי הנאשם כלפיו.

ב. האם מעשי הסחיטה באיומים המפורטים באישומים השונים נעשו על-ידי הנאשם במטרה להביא את הקטינים לקיים עמו יחסי-מין - כטענת התביעה (בחלק מן האישומים), או שמא רק על מנת לאלצם להמשיך להיות בקשר ולהיפגש עמו - כטענת הנאשם.

אמנם הטענה כי מטרת הסחיטה באיומים היתה לקיים יחסי-מין עם הקטינים מופיעה רק בחלק מהאישומים שבכתב האישום. ואולם, לצורך בחינת שאלה זו מן הראוי לבדוק את חומר הראיות הנוגע לשיחותיו של הנאשם עם כל המתלוננים, שכן מדובר במסכת ראייתית אחת, והתנהגותו של הנאשם במקרה אחד עשויה ללמד על מחשבותיו ומטרותיו דרך כלל, ככל שמדובר בשיטת פעולה.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ג. האם הקטינים בחלק מהאישומים המשיכו להיות בקשר עם הנאשם בשל איומיו - כטענת התביעה, או בלא כל קשר לכך - כטענת הנאשם. על פי עובדה זו יוחלט אם להרשיע את הנאשם בעבירה של סחיטה באיומים שהביאה לידי מעשה לפי סעיף 428 **סיפא** לחוק העונשין, תשל"ז-1977, או בעבירה של סחיטה באיומים שלא הביאה לידי מעשה לפי סעיף 428 **רישא** לחוק העונשין.

ג. תשתית ראיתית כללית

6. ראיות התביעה מתבססות על עדויותיהם של המתלוננים באישומים הראשון, השלישי והאחד-עשר; על הלוגים (פלט התוכנה) של שיחות האינטרנט שניהל הנאשם עם המתלוננים באישומים השונים (באישום הראשון ת/60, ת/74, ת/74-א, ב, באישום השני ת/75-א', באישום השלישי ת/76-א-ג, באישום הרביעי ת/80, באישום החמישי (ת/62א) באישום השישי ת/63א, באישום השביעי ת/77א, באישום התשיעי ת/81א, באישום העשירי ת/81 ובאישום האחד-עשר ת/66א'); על תמלילי האזנות סתר שבוצעו לנאשם בשיחות טלפון עם כמה מן הקטינים (ת/12-ת/19); ועל הודעותיו של הנאשם בחקירתו (ת/1-ת/3). כל השיחות שהיו בספרית ה-I.C.Q במחשב הנאשם הועתקו והוגשו על גבי תקליטור (ת/80). כמו כן הוגשו זכ"דים שרשמו החוקרים במהלך חקירת הנאשם (ת/4-ת/11).

עוד הוגשו צוי חיפוש ותפיסה ודו"חות פעולה שונים (ת/20-ת/73). כל אלה הוגשו בהסכמה. בנוסף, העיד מפקח אייל ירון, על שיחות שניהל באינטרנט עם הנאשם, כשהוא מתחזה לקטין (ת/19א-ד' ועדותו בעמ' 72-79). כמו כן העיד רב-פקד אייל פטרבורג, שהיה ראש צוות החקירה.

7. רב-פקד פטרבורג ספר בעדותו (עמ' 13-72) על דרך ניהול החקירה, והפקת החומר ממחשבו של הנאשם וממחשבי חלק מהקטינים. הוא הסביר כיצד בוצע השחזור מהדיסק הקשיח של מחשב הנאשם (ת/79), והועתק כל החומר של מחשבו.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

כמו כן הודפס קובץ שנקרא STAFF שהיה על שולחן העבודה (DESKTOP) של מחשב הנאשם, ובו רשימת הקטינים עמם היה בקשר ופרטיהם (ת/א2'). החקירה התמקדה בעיקר בהפקת הלוגים של השיחות בתוכנת ה-I.C.Q.

רפ"ק פטרבורג הבהיר כי המתקשרים בתוכנה זו יכולים לראות מי האנשים שנכנסו לתוכנה בכל זמן נתון, וכאשר הם רוצים להתקשר עמם הם לוחצים על שמם המופיע על המסך, ואז מתחילה שיחה בין שניים. כמו כן יכולים המשתמשים בתוכנה להשאיר הודעות אחד לשני. המשתמשים בתוכנה מופיעים בכינוי שהצמידו לעצמם, ולכל אחד מהם יש גם מספר (המספר של הנאשם היה 21258127, וכינויו היה "דולפין"), אולם ניתן להחליף את הכינוי ולהשתמש כל פעם בכינוי אחר.

עוד הסביר רפ"ק פטרבורג בעדותו כיצד משתמרות השיחות שניהל כל משתמש במחשבו, ובמחשבו של האדם עמו שוחח באינטרנט. כל משתמש יכול למחוק את השיחות שניהל, אם כי הן עשויות להשמר במחשב של בן-שיחו, שלא מחק אותן. הנאשם לא מחק את השיחות שניהל עם הקטינים נשוא כתב האישום, אם כי החוקרים הוציאו את החומר לא רק ממחשבו של הנאשם, אלא גם ממחשבי חלק מהמתלוננים, שלא מחקו את החומר. רפ"ק פטרבורג הדגים תוך כדי עדותו את השימוש בתוכנה, תוך כניסה לקבצים שנשמרו במחשבו של הנאשם לגבי שיחותיו עם המתלוננים. בחקירתו הנגדית אמר רפ"ק פטרבורג כי חלק מהקטינים סרבו לשתף פעולה עם המשטרה בחקירתה, מחשש שתחשף זהותם המינית (עמ' 48). תופעה זו חזרה על עצמה גם בפנינו, כאשר התברר שחלק מן הקטינים מסרבים להעיד.

8. המפקח אייל ירון ניהל עם הנאשם שיחות במסגרת החקירה, כשהוא מזדהה כקטין בן 13 וחצי, ולאחר מכן כקטין בן 15 וחצי (עדותו בעמ' 72-79 והשיחות ת/ב-19). גם הנאשם התייחס לשיחות אלו בעדותו (בעמ' 248-255). המפקח ירון שוחח עם הנאשם על כדורגל, והנאשם היה זה שהוביל את השיחה לנושא של יחסי-מין, ואמר על כך: "זה דבר מאוד נפוץ שמדברים על מין בצ'אטים של הומואים". המפקח ירון הציג עצמו בשיחות עם הנאשם כקטין בן 13 וחצי, והנאשם נשאל איזה קשר הוא חיפש עם ילד בגיל שכזה, שכן הנאשם היה אז כבן 23.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

הוא השיב: "אני חיפשתי קשר של בן-זוג, לא ציינתי את הגיל של בן הזוג... כאשר יש זוג רציני לכל דבר, זוג אוהבים, יחסי-מין זה משהו שנלקח בחשבון". במהלך השיחה עם ירון, הבהיר הנאשם כי הוא מחפש "לא סתם חברים, חברים כמו זוג ואוהבים ומתנשקים ומזדיינים", והכל כשהוא חושב כי מדובר בנער בן 13 וחצי. הנאשם אמר בחקירתו במשטרה כי: "מבחינתי הגדרה לפדופיל היא אדם בוגר שיוצר קשר מיני עם קטין מתחת לגיל 14" (ת/2 עמ' 4). כך גם אמר הנאשם בצביעות לש.ג., המתלונן באישום העשירי: "תפסיק להיפגש עם בני יותר מ- 19 אתה כולה בן 15 ומי שנפגש אתך הוא פדופיל שצריך לשבת בכלא" (שיחה מיום 14.6.02 ב- ת/81).

דבריו של הנאשם בהקשר ל"ירון" (מפקח אייל ירון), כי הוא חיפש בן-זוג רציני מגוחכת. הנאשם לא ידע דבר וחצי דבר על "ירון", כאשר הוביל את השיחה עמו לכיוון של קיום יחסי-מין, זולת העובדה שהוא בן 13 וחצי, ועוד כמה פרטים שוליים. ניתן להתרשם בבירור מהשיחה כי מה שהיה בראשו של הנאשם הוא אך ורק קיום יחסי-מין עם קטין. זו גם המסקנה הברורה העולה מהראיות באחד-עשר האישומים נשוא כתב האישום המתוקן, כפי שיבואר בהמשך הכרעת-הדין.

9. הנאשם הכחיש בחקירתו הנגדית כי הענין היחיד שהיה לו במתלוננים הוא קיום יחסי-מין עמם, וטען כי למרות שמדובר בנערים בגילאים של 13-16, הרי שהוא הרגיש הרבה יותר קרוב אליהם בנושאי השיחה מאשר לבחורים בני-גילו. לנאשם לא היה הסבר מניח את הדעת לשאלה מדוע הציג עצמו באינטרנט כבן 20, כאשר היה למעשה בן 23; הוא אמר: "באינטרנט לא חייבים ואף רצוי לא לתת פרטים מדויקים" (עמ' 248-250). הנאשם עמד על כך כי הוא יצר עמם קשר שלא על מנת לקיים יחסי-מין (עמ' 245). עם זאת, הוא גם לא שלל אפשרות זו כאשר יצר קשר עם הקטינים (עמ' 260). הוא הכחיש כי בחר במתכוון בילדים שזהותם המינית היתה מבולבלת, וטען כי חלק מהמתלוננים ידעו היטב שהם הומוסקסואליים או דו-מיניים (עמ' 246).

הנאשם התקשה להודות בכך שהוא היה זה אשר הסיט את השיחות עם כל המתלוננים לפסים המיניים, אך הודה כי כך עשה במקרה של השוטר אייל שרון שהתחזה לקטין.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

הוא לא יכול היה להצביע על מי מהמתלוננים נשוא כתב האישום שיזם עמו שיחה בענייני מין, וטען שאיננו יכול לזכור זאת (עמ' 249-250). מסקירת הראיות באישומים השונים, עולה כי הנאשם היה תמיד זה שהסיט את השיחה לפסים מיניים, בדרך כלל זמן קצר לאחר יצירת הקשר הראשוני עם הקטינים, ולמרות שגילם היה ידוע לו.

לנוכח טענתו של הנאשם כי חיפש קשר של אהבה, וכדבריו "קשר של בן-זוג", נשאל הנאשם איזה קשר ביקש ליצור עם אייל שרון שהתחזה לקטין בן 13 וחצי; תשובתו היתה: "אני חיפשתי קשר של בן-זוג, לא ציינתי את הגיל של בן הזוג" (עמ' 251). לדעת הנאשם אין כל מניעה שגבר בן 23 יהיה בן-זוגו של נער בן 13 וחצי. הוא טען כי כאשר אמר לאותו "קטין" (השוטר אייל שרון) שהוא אוהב אותו, לא התכוון לכך ברצינות, ולמעשה הוא ידע שמדובר במשחק כאשר אמר לו: "בא לי לנשק אותך" (עמ' 254-255). ואולם מיד לאחר דברים אלו מציע הנאשם לקטין המתחזה לשוחח בטלפון, ומבקש ממנו תמונה, מה שמוכיח כי מבחינתו לא היה מדובר במשחק (עמ' 255). גם באישום התשיעי מסתבר שלאחר כמה דקות שיחה ראשונות עם הקטין י.ו., מסיט הנאשם ביוזמתו את השיחה לפסים מיניים ביוזמתו, עובדה שהנאשם ניסה להתחמק ממנה בעדותו ולבסוף הודה בה (עמ' 312-313).

10. הנאשם אישר כי היתה זו שיטתו לאיים על קטינים על מנת שימשיכו להיות עמו בקשר, אך טען כי מטרת האיומים לא היתה לסחוט מהם קיום יחסי-מין (עמ' 256-257). דברים אלו מנוגדים לתגובתו של הנאשם לכתב האישום, שם הודה כי סחט באיומים את הקטינים, משום שלא היה מוכן להשלים עם סירובם להיפגש ולקיים עמו יחסי-מין (סעיפים 6-7 לכתב האישום המתוקן); הנאשם חזר בו בעדותו מהודאה זו (עמ' 258-259). הנאשם הסכים כי בהפעילו שיטה זו הוא ניצל את מצוקתם האישית של אותם קטינים, ואת פחדם פן תיחשף זהותם המינית (עמ' 258).

הנאשם השיב תשובות מתחכמות לשאלה האם השיג בדרך-לא-דרך את הפרטים האישיים של אותם קטינים על מנת להעצים את פחדם ממנו, אף כי הודה גם בכך בתגובתו לכתב האישום (עמ' 258-259).

11. בחיפוש בביתו של הנאשם נמצאה תוכנה המשמשת לאיתור כתובות, מספרי טלפון ופרטים נוספים על אנשים, והוא הודה כי השתמש בה (ת/38 ועמ' 260-261).

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

הוא אף אישר כי השתמש בתוכנה זו כדי להפוך את האיום לחשוף את זהותם המינית של הקטינים בפני קרוביהם וחבריהם לממשית יותר (עמ' 261). כמו כן, נמצאה אצל הנאשם תוכנה של משרד הפנים, באמצעותה ידע את תאריכי הלידה של הקטינים אתם יצר קשר באינטרנט, את כתובתיהם ופרטי הוריהם (עמ' 261). הנאשם טען שניתן להשיג תוכנות כאלו באינטרנט.

כפי שיבואר להלן במהלך הדיון באישומים השונים, השתמש הנאשם בפרטים חסויים אלה על מנת לעשות את איומיו כנגד הקטינים אפקטיביים, והוא בהחלט השיג מטרה זו, וגרם לאותם קטינים להיכנס לחרדה אמיתית. מעשיו של הנאשם בתיק זה צריכים לשמש תמרור אזהרה ברור לכל מי שסבור כי הוא שומר על אנונימיות בשיחות (צ'טים) שהוא מנהל באינטרנט עם אנשים זרים.

12. אינני נותן אמון בעדות הנאשם, שהותירה רושם ברור של חוסר אמינות. הנאשם הוא אדם מניפולטיבי וערמומי, והוא ניצל תכונותיו אלו עד תום כנגד הקטינים המתלוננים. הנאשם לא הודה - לא בחקירתו ולא בעדותו - בדבר וחצי דבר, כל עוד לא הוצגו בפניו דברים שהוא עצמו אמר. הוא אישר בחקירתו הנגדית כי רוב תשובותיו בחקירתו הראשונה במשטרה היו שקריות, והסביר שהיה בלחץ (עמ' 267). ואולם הנאשם שיקר גם בחקירתו השניה (ת/2), וכאשר "יצא מן הלחץ" - בחקירתו השלישית (ת/3) - שמר על זכות השתיקה. בחקירתו הראשונה (ת/1 עמ' 6) אמר הנאשם, בצביעותו כי רבה, שנראה בעיניו בלתי תקין ופסול לחלוטין שבחור בן 20 "יתעסק מינית" עם נער בן 14-15, ומי שעושה זאת - יש להכניסו לכלא; הוא הגדיר "פדופיל" כמי שמתעסק עם נער מתחת לגיל 14, או כמי שמתעסק עם נערים שהפרש הגילים בינו לביןם עולה על 4-5 שנים. לפי הגדרתו הוא, הנאשם הוא פדופיל, ולכן בעדותו הוא ביקש להתנער מהגדרה זו (עמ' 270).

13. הנאשם טען בחקירתו הראשונה (ת/1) כי מעולם לא קיים יחסי-מין עם קטין, דבר שהוא כמובן שקר, כדברי הנאשם בעמ' 274. הוא הכחיש בחקירה כי איים על קטין כלשהו, או סחט אותו (עמ' 275). לגבי המתלונן באישום הרביעי, ע.פ. טען הנאשם בחקירה כי לא היה לו כל קשר עמו, זולת משחק כדורגל פעם אחת, וגם זה שקר כהודאת הנאשם בעמ' 275-277. הנאשם טען כי שיקר בחקירתו כאשר טען כי ע.פ. היה במצוקה וחשב על התאבדות (עמ' 278-279).

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

הנאשם ניסה לטעון תחילה כי שיקר רק בהודעתו הראשונה (ת/1), ואמר אמת בהודעתו השנייה (ת/10) אך עד מהרה הוא נאלץ להודות כי שיקר גם בהודעתו השנייה, כאשר הצהיר בה: **"אף פעם לא פגעתי באף אחד. אין לי מושג איך הגעתם לחשדות האלה"** (עמ' 290-291). בהמשך חקירתו השנייה התבקש הנאשם לומר עם אלו קטינים מתחת לגיל 16 קיים יחסי-מין, ותשובתו לחוקר היתה: **"פה תצטרך לעזור לי"**, כאילו שכח את שמות המתלוננים בתיק זה; הוא טען כי היה ב"בלק אאוט" (עמ' 291). הנאשם "שכח" בהודעתו ת/2 אפילו את יחסי-המין שקיים עם א.ש. (האישום השביעי), שישה ימים בלבד לפני חקירתו (עמ' 292).

14. לנאשם לא היה הסבר מניח את הדעת לשאלה מדוע התעקש להמשיך בקשר עם ע.פ. (באישום הרביעי), גם לאחר שפנו אליו וביקשו ממנו שיחדל מכך, משום שהדבר מסבך את ע.פ. עם אביו, והגיעו דברים כדי כך שאביו של ע.פ. התקשר לנאשם ואיים לרצוח אותו - כך לטענת הנאשם (עמ' 279-280). עובדה זו יכולה ללמד עד כמה היה הנאשם כפייתי ונחוש בהחלטתו לשמור על קשר עם הקטינים המתלוננים, בלא כל התחשבות בבקשותיהם לנתק את הקשר, ותוך התעלמות ממצבם הנפשי ומצוקתם, שלא לדבר על היותם קטינים. הוא נצמד לאותם קטינים כעלוקה, ולא הרפה מהם עד שהשיג את מבוקשו. עובדות אלו מתחוורות לנוכח הראיות שהובאו באישומים שיידונו בהמשך הכרעת הדין.

דוגמא נוספת לכך יש בשיחותיו של הנאשם עם המתלונן ש.ג. (אישום עשירי), בהן הוא ממשיך לאיים על הקטין, גם כאשר הקטין מתחנן שיעזוב אותו, ואומר לנאשם עד כמה הוא פוחד ושהוא נזקק באותם רגעים למשאף בשל התקף אסטמה (ת/81 עמ' 18-19). לאחר שהנאשם נוכח כי הקטין ש.ג. נכנס לחרדה, הוא עושה צעד נוסף ודורש מהקטין "פיצוי", קרי: **"מציצה"** (ת/81 ועמ' 287 לפרוטוקול). התעללות שכזו, ואף חמורה ממנה, של הנאשם בקטין עולה גם מעיון בשיחות של הנאשם עם המתלונן א.ש. באישום הראשון (ראה להלן).

התנהגותו של הנאשם כלפי הקטינים המתלוננים מהווה התאכזרות לשמה. הנאשם דיבר בעדותו על רומנטיקה, אהבה, וקשר זוגי של ממש. ואולם בפועל הוא התעלל בקטינים בצורה סדיסטית שאין בינה לבין אהבה ולא כלום.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

כל מעייניו של הנאשם היו נתונים לניצולם של אותם קטינים, על מנת לקיים עמם יחסי-מין. זו גם הסיבה שהנאשם לחץ על חלק מהקטינים לקבע את נטייתם המינית ולהודות כי הם הומוסקסואלים, למרות שהוא נוכח כי הם מתלבטים בשאלה זו (ראה הדיון המפורט באישום הראשון לגבי א.ש., ודבריו של הנאשם לגבי ג.ח. שהוא המתלונן באישום השלישי, בעמ' 321-322).

כך גם ניתן להתרשם מעיון בשיחות הנאשם עם המתלוננים השונים באיזו מהירות דורש הנאשם מקטינים עמם שוחח באינטרנט להפגש עמו, ומיד כאשר הוא נתקל בסירוב מצידם הוא עובר לאיומים. כך קרה במקרה של א.ש. באישום הראשון, וכך קרה במקרה של ש.ג. באישום העשירי (ת/81 עמ' 18-19, ועמ' 284-286). כך נהג הנאשם גם כאשר היה ידוע לו שלקטין עמו הוא משוחח יש חבר (ראה המקרה של ש.ג.), עד שאותו קטין אמר לנאשם שהוא מוכן לשוחח עמו בתנאי שיפסיק לאיים עליו (ת/81 עמ' 17). אמצעי האיום החוזר ונשנה של הנאשם הוא חשיפת פרטיו האישיים של הקטין, ולשם כך השתמש הנאשם בתוכנות שונות שהיו בידיו (ראה למשל האישום הראשון והאישום העשירי, ועמ' 285 לפרוטוקול).

15. על שולחן העבודה במחשבו של הנאשם נמצא הקובץ STAFF (ת/2 א'), אשר מכיל רשימה של עשרות נערים, רובם קטינים, כולל מספרי הפלאפון שלהם, גילם ומקומות מגוריהם. חלק מהקטינים ברשימה הם בני 13-14. הנאשם אישר כי הוא זיהה את הנערים על פי גילם, שהיה אחד האפיונים מבחינתו (294-295). מרשימה זו ניתן לראות כי הנאשם התעניין באופן מיוחד בקטינים.

16. טענתו העיקרית של הנאשם כנגד העבירות של סחיטה באיומים היא שמטרת האיומים היתה להביא את הקטינים ליצור עמו קשר ולהכירו, על מנת שתינתן לו הזדמנות נאותה להציג את עצמו. ואולם הסתבר כי גם לאחר יצירת הקשר, ואף לאחר מפגשים עם חלק מן הקטינים המתלוננים בתיק זה, נקט הנאשם בשיטה של סחיטה באיומים. איומיו של הנאשם כנגד א.ש. (באישום הראשון) נמשכו גם לאחר שנפסקו כבר המפגשים עמו (ראה להלן), וכך נהג הנאשם גם לגבי המתלוננים ד.מ. (אישום אחד-עשר) ו-י.י. (אישום חמישי).

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

השניים האחרונים נפגשו עם הנאשם, התרשמו ממנו כפי שיכלו להתרשם, ולא היו מעוניינים להמשיך לפגוש אותו אך הנאשם החליט לכפות זאת עליהם באמצעות סחיטה באיומים (הנאשם בעמ' 310).

17. הנאשם טען כי האיומים שנקט כלפי הקטינים לא נועדו להביאם לקיום יחסי-מין עמו, אלא לשמור עמו על קשר, והסביר שהוא לא יכול להימשך מינית לבחור שטרם ראה אותו (עמ' 324). ואולם עיון בלוגים של השיחות עם המתלוננים, אשר חלקם כוללים קיום יחסי-מין וירטואליים המתבטאים באוננות מול המסך (Cyber Sex), מעלה שמטרתו של הנאשם היתה לקיים יחסי-מין, וירטואליים וממשיים, עם אותם קטינים.

חלק מהקטינים נדרשו על ידי הנאשם לשלוח תמונות, ואחד מהם (ל.ס. באישום השישי) נדרש להמשיך ולשדר לנאשם באמצעות מצלמה ממוחשבת סצינות עירום שונות. הנאשם אף אישר כי רצה להיפגש עם א.ש. (המתלונן באישום הראשון) על מנת לקיים עמו יחסי-מין (עמ' 328), וכי הם התאהבו זה בזה עוד בטרם נפגשו (עמ' 338), וזאת למרות שהנאשם לא ידע איך א.ש. נראה.

יתר על כן: הנאשם אישר כי מבחינתו ניתן לקיים יחסי-מין גם בצורה וירטואלית, כאשר במהלך שיחות באינטרנט הצדדים מגיעים לפורקן מיני; כדברי הנאשם: **"זה גם סוג של יחסי-מין"** (עמ' 316-317, 324). לכן, גם אם מטרת הסחיטה באיומים היתה אך ורק לאלץ את הקטינים לשמור על קשר באינטרנט עם הנאשם - ואינני סבור כך - עדיין היתה המטרה שהדריכה את הנאשם מינית באופן מובהק. הנאשם ידע היטב שהפגישות עם הקטינים נועדו להוביל לקיום יחסי-מין, ובלשונו החלקלקה הודה בכך בחצי פה ואמר: **"אני אף פעם לא אמרתי שזה משהו שלא נלקח בחשבון, אבל זה לא המטרה העיקרית שלשמה רציתי להיפגש"** (עמ' 337). לנאשם - גבר בן 23 - לא היתה כל סיבה ליצור קשר של חברות או ידידות עם קטינים בגילאים של 13-16, שנסוב בעיקרו סביב ענייני המין, אלא למטרה של קיום יחסי-מין עמם. הוא עצמו הגדיר התנהגות כמו זו שלו כפדופיליה, ומי כמוהו יודע זאת.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

כל סיפוריו של הנאשם על "אהבה" ו"זוגיות" אינם אלא הבל ורעות רוח, גם בלא שנתייחס לפער הגילים הגדול בין הנאשם לקטינים נשוא כתב האישום. הנאשם אמר: **"נאהבים זה שהדבר האחרון שהולכים לישון בלילה וחושבים עליו זה על בן הזוג והדבר הראשון שעושים כשקמים בבוקר וגם במשך כל היום"** (עמ' 344).

ואולם מסתבר כי בזמן שלדבריו היה מאוהב בא.ש. (אישום ראשון), הוא ניהל "רומן" אהבים גם עם ג.ח. (אישום שלישי), ועם י.ו. (אישום תשיעי), והנאשם הודה בכך (עמ' 341-342 ו- 345). מה שחיפש הנאשם לקיים עם קטינים בני 13-16 הוא מין מזדמן, ולא קשר זוגי של אהבה.

ד. דיון באישומים השונים

אישום ראשון (1)

א. תשתית ראייתית

18. באישום הראשון נטען כי בחודש ספטמבר 2001 יצר הנאשם קשר באינטרנט באמצעות תוכנת I.C.Q עם א.ש. יליד 29.11.86. במהלך השיחות ביניהם, סיפר א.ש. לנאשם על התלבטויותיו בנוגע לזהותו המינית. הנאשם ניסה לשכנע את א.ש. להיפגש עמו ולקיים אתו יחסי-מין. א.ש. סירב להצעות הנאשם וניסה להפסיק את הקשר עמו. בעקבות כך החל הנאשם לאיים על א.ש., כי אם לא ייענה לדרישותיו הוא יחשוף בפני הוריו את נטיותיו ההומוסקסואליות. בעובדות אלו הודה הנאשם בתגובתו לכתב-האישום.

החל בחודש דצמבר 2001, בהיותו של א.ש. כבן 15, נפגשו הנאשם וא.ש. כמה פעמים באזור המרינה בהרצליה, וקיימו יחסי-מין ברכבו של הנאשם. הנאשם ביצע בא.ש. מעשי סדום, בכך שהחדיר את איבר-מינו לפי-הטבעת ולפיו של א.ש. במספר הזדמנויות שונות, במהלך המפגשים ביניהם. גם בעובדות אלו מודה הנאשם בתגובתו לכתב האישום. אלא שבכתב האישום נטען כי היחסים המיניים ביניהם נבעו מאיומיו של הנאשם, ואילו הנאשם טוען כי הם התקיימו בלא כל קשר לאיומים - בהם הודה - אלא מתוך אהבה שהתפתחה ביניהם, ובהסכמה מלאה של א.ש. . לטענת הנאשם, איומיו כלפי א.ש. הושמעו כמה חודשים לפני שהם קיימו יחסי-מין.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

א.ש. המשיך להיות בקשר עם הנאשם לאחר הפסקת המגעים המיניים ביניהם, וכאשר לא נענה לדרישות הנאשם להמשיך בקשר עמו, שב הנאשם ואיים עליו לחשוף בפני הוריו את נטיותיו ההומוסקסואליות. גם עובדה זו מוכחשת ע"י הנאשם.

העבירות המיוחסות לנאשם באישום הראשון הן מעשה סדום בנסיבות של אינוס, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (ללא הסכמה חופשית), וכן סחיטה באיומים שהביאה לידי מעשה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין. ב"כ הנאשם מודה בסיכומים כי יש להרשיע את הנאשם בעבירה לפי סעיף 347(א) לחוק העונשין (מעשה סדום בקטין שטרם מלאו לו 16 שנה), וכן בעבירה של סחיטה באיומים על פי סעיף 428 רישא לחוק העונשין (סחיטה שלא הביאה לידי מעשה).

19. א.ש. העיד בבית המשפט, ולפיכך ראיות התביעה מבוססות הן על עדותו, והן על הלוגים של השיחות בינו לבין הנאשם.

א.ש. נולד ביום 29.11.86, והוא כיום תלמיד בבית ספר תיכון. הוא הכיר את הנאשם בחודש ספטמבר או אוקטובר 2001, כאשר יוזם הקשר היה הנאשם; א.ש. לא ידע לומר כיצד הגיע אליו הנאשם. הוא שיתף את הנאשם בהתלבטויותיו בתחום הזהות המינית, מתוך הנחה שהוא נותר אלמוני, והוא אף הקפיד שלא למסור פרטים אישיים על עצמו (עמ' 81-82). באותה עת הוא היה בן 14 ותשעה חודשים. הוא הופתע מאוד כאשר הנאשם התקשר לביתו יום אחד, וחשב שאולי עשה טעות ומסר את פרטיו. למיטב זכרונו הוא אמר לנאשם בן כמה הוא, והנאשם אמר לו כי מישהו מסר לו את מס' הטלפון שלו (עמ' 83-84). למעשה, שיקר הנאשם לא.ש.: הוא השיג את פרטיו האישיים של א.ש. באמצעות קובץ של משרד הפנים שהיה בידיו שלא כדין (הודעתו ת/2 עמ' 9). זה לא היה השקר היחיד של הנאשם לא.ש.: ביום 2.11.01 שאל א.ש. את הנאשם האם יש לו חבר, או שהוא נמצא בקשר עם מישהו, והנאשם השיב: "רק אתך". ממש באותו יום אמר הנאשם למתלונן ג.ח. (אישום השלישי): "ג. אתה רק שלי ואני רק שלך" (ת/76א').

20. א.ש. העיד כי הנאשם ניסה לשכנעו כי כדאי לו לנסות לקיים יחסי-מין עם בחור, ובתחילה הוא התנגד לכך נחרצות (עמ' 85). אכן, מעיון בשיחות ביניהם עולה כי מאז תחילתן ניסה הנאשם להטות את נושא השיחה לענייני מין (ת/74ב') יום 28.8.01 שעה 21: 33, ויום 26.9.01 שעה 15: 07).

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

הנאשם טען בעדותו כי קיים עם א.ש. שיחות בנושאים שונים ומגוונים (עמ' 215), אך מעיון בשיחות ניתן להתרשם בבירור שהנושא המיני הוא הדומיננטי בקשר ביניהם, ואין ספק כי בשלב ההתחלתי של הקשר היה זה הנאשם שהסיט את השיחות לכיוון המיני, בעוד שא.ש. היה מסוייג ביותר. ביום 27.9.01 שאל א.ש. את הנאשם: **"מה אתה רוצה ממני"**, והנאשם השיב - חד וחלק: **"סקס"**. ביום 28.9.01 הנאשם אמר לא.ש.: **"אני רוצה שתזיין אותי ואתה לא רוצה"**. הנאשם אף אמר לא.ש. כי יהיה מעוניין לקיים עמו יחסי-מין גם אם יחשוב כי א.ש. מכוער כאשר יפגוש בו (28.9.01 שעה 15:01). הנאשם הודה בעדותו כי רצה להיפגש עם א.ש. על מנת לקיים עמו יחסי-מין (עמ' 328).

כאשר התנגד א.ש. לרעיון לקיים יחסי-מין עם הנאשם, החל הנאשם לאיים עליו כי יחשוף את נטייתו המינית בפני הוריו - איום שהפחיד מאוד את א.ש. (עמ' 85). כדברי א.ש.: **"הוא תמיד לחץ ואיים, ואמר שאני חייב"** (עמ' 86). הנאשם לא הכחיש בעדותו כי השתמש באיומים מהסוג האמור כדי לגרום לא.ש. להמשיך ולהיות עמו בקשר (עמ' 215). הוא גם נאלץ להודות כי אמר לא.ש. בצורה מפורשת כי הוא מעוניין לפגוש אותו על מנת לקיים יחסי-מין (עמ' 328-329). הנאשם גם אישר כי היה מודע לכך שא.ש. המשיך בקשר עמו, וכשוננו **"נותן לו צ'אנס"**, כתוצאה מהאיומים שהפעיל נגדו (עמ' 335). עוד אמר הנאשם בהודעתו ת/2 עמ' 8, כי א.ש. היה **"במצוקה נפשית"**, אם כי בעדותו הוא ניסה להתנער מאמירה זו (עמ' 296-298).

בשיחת טלפון בין הנאשם לבין א.ש., שהתקיימה ביום 14.8.02 לאחר שכבר קיימו יחסי-מין, אומר הנאשם לא.ש.:

"אתה זוכר בכלל איך התחלנו לדבר, אתה בכלל לא רצית לדבר איתי בטלפון, הכל הלך בכוח, אתה זוכר שאני אמרתי כאילו אמרתי לך שאני אתקשר להורים ואז אתה אמרת כאילו, לא לא אל תתקשר, אני מבטיח לדבר אתך ב- ICQ... זה התחיל באיומים, כי אתה פשוט בדרך היפה אתה ממש היית אנטי... בזכות האיומים שבהתחלה אנחנו הגענו לזה שכבר דברנו בטלפון יפה" (ת/12 עמ' 13).

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

א.ש. נשמע אומר לנאשם באותה שיחה: **"תבין משהו אני תמיד אפחד ממך, אני מפחד ממך גם עכשיו גם כרגע"**; הנאשם שאל את א.ש. אם ימשיך לפחד ממנו גם אחרי שהוריו ידעו על נטיותיו המיניות, וא.ש. השיב: **"כן א... לא"** (עמ' 13 למעלה). א.ש. אמר בעדותו כי לא ידע שמאזינים לשיחותיו (עמ' 87). הנאשם אישר בעדותו כי היה מודע היטב לכך שא.ש. פוחד מאיומיו, וכי הקשר שלו עם א.ש. החל בשל אותם איומים (עמ' 300-301). בהאזנת סתר לשיחה בין הנאשם לבין א.ש. נשמע הנאשם אומר לא.ש., אשר מסרב לבוא לביתו: **"בינינו נכון בתכלס אתה קצת מפחד ממני, למרות כל דבר שאני אבטיח לך"** (ת/12 עמ' 15).

21. א.ש. הסביר בעדותו הראשית כי התלבט מאוד בנוגע לקשר עם הנאשם, וכאשר הנאשם החל לאיים עליו הוא ניסה להרגיע אותו ולפייסו, בין היתר בכך שאמר לו שהוא ישכב אתו (עמ' 87-88). הוא התבקש בעדותו הראשית להתייחס לקטעי שיחות באינטרנט בינו לבין הנאשם, שם הוא מרעיף על הנאשם דברי אהבה (ת/74: כינויו של א.ש. הוא assaf, וכינויו של הנאשם הוא KutKut). א.ש. הסביר כי לאחר שהנאשם איים עליו והפחיד אותו במשך תקופה לא קצרה, הוא החליט לשנות כיוון. הוא סבר כי אם יציג בפני הנאשם מצג כאילו הוא אוהב אותו, וילך לקראתו, אולי יעזוב אותו הנאשם לנפשו; לכן הוא התחיל להרעיף עליו מילות אהבה. ואולם בסופו של דבר הוא התקרב לנאשם, התחיל לסמוך עליו, ואף החליט להיפגש אתו (עמ' 88-89). הוא טען כי הסכים להגיע לפגישה עם הנאשם משום שפחד ממנו (עמ' 90). הוא נפגש עם הנאשם 3 או 4 פעמים, וקיים עמו יחסי-מין פעמיים או שלוש. הוא לא זכר מה בדיוק הוא עשה לנאשם בפגישות אלו, או לפחות כך טען (עמ' 91).

22. א.ש. הסביר בעדותו כי פחד שהנאשם יספר להוריו על נטיותיו ההומוסקסואליות, אם כי הוא עצמו לא היה בטוח באותה עת שיש לו נטיות שכאלו שכן שבוע אחד העדיף בנות, ושבוע אחר העדיף בנים. הנאשם ניצל זאת, ושאל אותו: **"מה הם (הוריד) ישאלו אחרי שאני אספר להם שרצית להיפגש איתי ולמצוץ לי את הזין"** (ת/74 עמ' 8). מאותה שיחה עולה כי הנאשם התרגז כאשר א.ש. אמר לו שנראה לו כי נטייתו היא דווקא לבנות; בתגובה איים הנאשם להתקשר להוריו של א.ש.. הלה התחנן בפני הנאשם שיפסיק לאיים עליו, והנאשם אמר לו: **"אני רוצה שתתחיל לעשות מה שאני אומר לך"** (שם, עמ' 8-9).

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

בשלב מסוים אמר א.ש. לנאשם: **"אני לא רוצה, למה אתה חייב להכריח אותי... זיון זה בא רק כששני אנשים אוהבים אחד את השני... תבין שאם תכריח אותי זה אונס!!!"** (שם עמ' 30); הנאשם השיב: **"תבין שאני יספר להורים שלך על הכל"** (שם עמ' 30). א.ש. אמר לנאשם כי הוא יספר למשטרה כי הנאשם הכריח אותו לעשות הכל, אך הנאשם איננו "מתרשם" מן האיום, ואמר: **"אתה יותר חושש שההורים שלך ידעו על הכל מאשר להסתכן ולספר למשטרה שלחצתי עליך לשכב איתי"** (שם עמ' 30). א.ש. הגיב בייאוש: **"לא יכול יותר!!! תראה מה אתה עושה לי!!!"**. הנאשם הציע לא.ש. "מוצא" לייאוש, והציע שהם יפגשו; א.ש. דחה הצעה זו והסביר שהוא מפחד. הנאשם לא הרפה והמשיך להציע לא.ש. לחדור אליו, או להתיר לא.ש. לחדור אל הנאשם, וא.ש. אומר **"אני מפחד שתאנוס אותי"**. הנאשם הרגיע אותו כי אין חשש שהוא יעשה זאת, וא.ש. אמר לו: **"עכשיו אתה אונס אותי"** (שם עמ' 30-31). א.ש. המשיך להתחנן שהנאשם יעזוב אותו, והנאשם בשלו. לבסוף ביקש א.ש. שבוע לחשוב על הדבר, בתנאי שהנאשם יקבל את החלטתו ויפסיק לאיים עליו. הנאשם חזר ואיים לדבר עם הוריו של א.ש., וא.ש. חתם את השיחה במילות הייאוש: **"די כבר, תזיין אותי, תאנוס אותי בסדר???"** (שם עמ' 32).

24. א.ש. טען בעדותו כי נאלץ להיכנע לאיומי הנאשם שכן הלה ידע כיצד להגיע אל הוריו, ואילו הוא לא ידע דבר על הנאשם (עמ' 99-100). רק בשלב מאוחר יותר ידע א.ש. את מספרי הטלפון של הנאשם. א.ש. נשאל בעדותו הראשית כיצד הוא מסביר את העובדה שלאחר השיחות המצוטטות לעיל בסוף חודש אוקטובר 2001, בהן דחה את דרישותיו של הנאשם לקיים עמו יחסי-מין שוב ושוב, השתנה יחסו אל הנאשם מן הקצה אל הקצה מתחילת נובמבר 2001, ולפתע הוא עצמו יזם קשר עם הנאשם, וניהל אתו שיחות אהבה. א.ש. הסביר: **"באיזה שהוא שלב החלטתי שזה פשוט, שאני לא יכול להלחם אתו והוא לא יעזוב אותי"**. הוא נשאל מדוע לצורך כך היה צריך להביע דברי אהבה באוזני הנאשם, והוא הסביר כי סבר שאם ירעיף חיבה על הנאשם, אולי הנאשם יניחהו לנפשו (עמ' 101).

25. בחקירתו הנגדית אמר א.ש. כי הוא אף פעם לא הודה בפני הנאשם בנטיותיו המיניות, משום שהוא עצמו היה מאוד מבולבל (עמ' 102-103). לפיכך נשאל מדוע כל כך פחד מהאיום של הנאשם שיספר להוריו כי הוא הומוסקסואל, שהרי לטענתו הוא לא בהכרח היה כזה; לא.ש. לא היה הסבר לכך, ובדיעבד נראה לו שנהג כטיפש (עמ' 103).

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

א.ש. אישר כי מתחילת חודש נובמבר 2001 החל להיפתח אל הנאשם, וכאשר הנאשם רצה לנתק עמו את הקשר, התחנן א.ש. בפניו שלא יעשה כן, והצהיר שהוא אוהב את הנאשם (עמ' 106-107). הוא הודה כי אמר לנאשם כי למרות שהוא איננו הומוסקסואל - עבור הנאשם הוא יהיה כזה (עמ' 107). בתקופה זו הוא גם מסר לנאשם את מס' הטלפון שלו, ואמר לו כי תוך זמן מה הוא יוכל להיות בטוח שהוא אוהב אותו (עמ' 108). ואולם א.ש. שב והדגיש כי הדברים שאמר לנאשם לא היו כנים, וכי כל מטרתו היתה לגרום לנאשם לעזוב אותו, משום שהוא לא ידע כיצד להתמודד עם הנאשם ופחד ממנו (עמ' 108-109); כדבריו: **"הכל היה משחק"**, ולא היה בלבו שמץ של אהבה כלפי הנאשם. א.ש. נשאל מדוע היה צריך להתקשר לנאשם ביוזמתו, והשיב: **"הייתי חייב להראות לו שאני כן רוצה אותו, כאילו"** (עמ' 110). א.ש. הופנה לשיחה ביום 14.11.01, שבה שב ואמר לנאשם כמה הוא אוהב אותו ונמשך אליו מינית. במהלך שיחות ארוכות בחודש נובמבר 2001 קיימו הנאשם וא.ש. שיחות מין לוחטות, כשהם מגרים האחד את השני, וא.ש. אומר לנאשם: **"אני מאוהב בך, אני מטורף עליך... בא לי למצוץ לך..."**, וכן הלאה (ת/74 עמ' 69-70). בשיחה ביום 15.11.01 אמר א.ש. לנאשם כי הוא **"משוגע עליו"**, ואיננו מפסיק לחשוב עליו, וכאשר הנאשם אמר לו כי הוא מתחיל לעבוד בחנות בגדים, הביע א.ש. ביטויים של קינאה על כך שהנאשם יפגוש "כוסונים" ויעזוב אותו (עמ' 112-112). על כל אלו אמר א.ש. בעדותו כי דבריו לא היו אלא "זיוף" (עמ' 111). גם כאשר ביקש מהנאשם להתקשר אליו בטלפון לפני השינה - נבע הדבר מהמחשבה שאולי הנאשם יחליט לבסוף לעזוב אותו.

26. א.ש. נשאל בעדותו האם הוא לא חשב שדברי אהבה ולהט כפי שהשמיע באוזני הנאשם דווקא ישיגו את התוצאה ההפוכה, והנאשם יהיה כרוך אחריו יותר ויותר. הוא השיב כי בדיעבד הוא מבין שעשה טעות, אך באותה עת סבר שזו הדרך להוריד את הנאשם מעל גבו (עמ' 112). הוא אמר כי מחד נתן לנאשם להרגיש שהוא באמת אוהב אותו, ומאידך אמר דברים מהם הנאשם צריך היה להבין שהוא לא בטוח בכך (עמ' 113). א.ש. הודה כי דברי האהבה שהרעיף על הנאשם במהלך חודש נובמבר 2001, באו בתקופה שבה הנאשם חדל מלאיים עליו (עמ' 113). כאשר נשאל האם באמת הרגיש רגש אהבה כלפי הנאשם, השיב א.ש.: **"זה לא רגש, זה עניין של תלות כנראה... אני חושב שזה משהו שהייתי צריך, משהו שאני הרגשתי שאני צריך איזו משהו שקצת יעזור לי, קצת ידריך אותי... יעזור לי בכל ההתלבטויות שהיו לי, אז זה לא רגש של אהבה"** (עמ' 113).

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ואולם בהודעתו במשטרה היה א.ש. מוכן להודות בקשר רגשי עמוק יותר כלפי הנאשם: הוא אמנם הדגיש כי תמיד היה תחת השפעת איומי הנאשם, אך הוסיף: **"במשך כל התקופה אני התפתחתי אליו רגשית מאוד"** (עמ' 114). א.ש. חזר וטען כי כל המקרים בהם אמר לנאשם **"אין לך מושג כמה אני אוהב אותך"**, וכן **"אתה כל הזמן בראש שלי, כל שניה שעוברת יש לי מחשבה כחולה אחרת עליך"** - הדברים נאמרו מן השפה אל החוץ, וכך היה במקרים בהם הוא נתן לנאשם להבין שהוא מאונן מולו באינטרנט עד כדי סיפוק מיני (עמ' 115).

27. א.ש. נשאל בחקירתו הנגדית על שיחה שקיים עם הנאשם ביום 15.11.01, בה הציע לו הנאשם להפגש עמו, וא.ש. אמר כי הוא אמנם עבר שינוי עצום - מאחד שאוהב בנות לאחד שאוהב בנים - והוסיף כי הוא אוהב את הנאשם יותר מכל דבר אחר בעולם, אך עדיין **"קצת פוחד"** להפגש, ומבקש עוד זמן; לדברי א.ש. דבריו אלה מראים שהוא לא היה בטוח בעצמו (עמ' 116). א.ש. לא ידע להסביר בדיוק את מהות אותו פחד, אך טען כי פחד מהנאשם; ואולם באותה שיחה אמר א.ש. לנאשם: **"אתה כנראה לא מבין אותי, אני לא מפחד ממך או ממה שתעשה, אני מפחד שאני לא אמצא חן בעיניך"** (עמ' 116, 119). כמו כן אמר א.ש. לנאשם באותה שיחה ביום 15.11.01, כי הוא פוחד להפגש אתו שמא הדבר ייוודע להוריו (עמ' 121). א.ש. אמר כי כל אלה היו רק תירוצים כדי לא להפגש עם הנאשם, ותמיד היו לצד דברי האהבה משפטים מהם הנאשם יכול היה להבין שא.ש. איננו רוצה או איננו בטוח בנוגע לקשר עמו (עמ' 122). במענה לשאלות בית המשפט אמר א.ש. שהוא עצמו לא היסס אלא היה ברור לו שאיננו מעוניין בקשר עם הנאשם; אך מיד לאחר מכן אמר א.ש.: **"הרגשתי לא בטוח בקשר להכל, עם המפגש, לעשות מה, איך. בלב כאילו לא רציתי, איך שלא יהיה"** (עמ' 123).

תמיכה מסוימת בטענתו של א.ש. כי כל רצונו היה לרצות את הנאשם, ניתן לראות בקטעי שיחות בהם הוא טורח לוודא שלא הכעיס את הנאשם בדבריו, ומתנצל מייד כאשר הנאשם כעס עליו; א.ש. אף אמר לנאשם: **"מה עשיתי?? אני כל כך משתדל"** (ת/74א' 10.11.01, שעה 10:54 ו-11:36, ויום 16.11.01). הנאשם עצמו אמר לא.ש. באחת השיחות כי הוא חש שא.ש. לא באמת אוהב אותו, וא.ש. השיב: **"ברור, אני כל הזמן מזייף... נו באמת, תבין זה קצת מוקדם לי"** (ת/74א' עמ' 75 מיום 15.11.01).

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

כך גם עלה מהשיחות התלבטותו של א.ש. אם להיפגש עם הנאשם, כולל משפטים מהם ניתן להבין שהוא מוכן לסיים את הקשר עם הנאשם (יום 23.11.01 שעה 1:22, יום 24.11.01 שעה 2:20).

הנאשם עצמו העיד כי החליט לנתק את הקשר עם א.ש., משום שלא יכול היה להגיע למצב שיפגוש אותו אחת לשבוע (עמ' 223).

א.ש. נשאל מדוע אין בשיחות בינו לבין הנאשם החל ביום 2.11.01 כל ביטוי לכך שהוא פוחד מהנאשם, או חושש להפגש עמו, והשיב כי לאחר תאריך זה הוא שינה "טקטיקה", והחליט "לבוא לקראת הנאשם"; א.ש. לא ידע לומר אם אמר לנאשם כי הוא מפחד ממנו לאחר יום 2.11.01 (עמ' 126).

28. לא זו בלבד שא.ש. נהג לומר לנאשם עד כמה הוא אוהב אותו וחושק בו מינית, אלא שהוא גם דחה ניסיונות של הנאשם לנתק עמו את הקשר. כאשר הנאשם הודיע לא.ש. בשיחה ביום 2.11.01 כי הוא איננו מעוניין בחבר שלא ניתן להפגש עמו, והוא יאלץ למצוא לו מישוהו אחר, ניסה א.ש. למנוע תוצאה זו, ושאל את הנאשם איך הוא יכול לחשוב על בן אחר, שעה שא.ש. כל כך אוהב אותו. א.ש. נשאל מדוע לא ניצל הזדמנות זאת כדי להשתחרר מהנאשם; הוא השיב כי לא האמין לדברי הנאשם שהוא יסכים לניתוק הקשר עמו (עמ' 117-118). עם זאת, א.ש. הודה כי הוא אכן החליט באותו שלב שלא להביא לסיום הקשר עם הנאשם, וכדבריו: **"אני החלטתי שזה לא ייגמר"** (עמ' 118). כך הסביר א.ש. את העובדה שבאותה שיחה הוא התחנן בפני הנאשם שלא יעזובנו, והסביר לנאשם שהוא בוכה, עצוב ורועד מעצם המחשבה שהנאשם יעזוב אותו.

לנוכח דברים אלו, נאלץ א.ש. להודות בחקירתו הנגדית כי הוא אכן היה זקוק לקשר עם הנאשם באותה עת, על מנת שיעזור לו ויכוון אותו, והוסיף: **"ניסיתי לבוא אליו, אני לא יודע למה אבל ניסיתי לבוא אליו. חשבתי שאולי כן יעזור לי למרות הכל"** (עמ' 118).

א.ש. טען כי לא התכוון לדברי האהבה שאמר לנאשם, אך הודה כי הנאשם יכול היה להבין את דבריו כדברי אהבה כנים (עמ' 120). א.ש. גם הודה כי לא זו בלבד שהוא עצמו היה אומר לנאשם תדירות עד כמה הוא מאוהב בו (**"ירוני שלי אני זז, מתוק, חתיך, מקסים, נחמד, חמוד, מושלם שלי אני אוהב אותך לעד ביי"**) - אלא שבשיחות היה שואל האם הנאשם אוהב אותו, כפי שא.ש. אוהב את הנאשם (עמ' 124).

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

כמו כן אמר א.ש. לגבי הרגשתו כלפי הנאשם בחודש נובמבר 2001, כאשר נשאל אם הרגיש שהוא יכול לסמוך על הנאשם: **"הרגשתי באיזו שהוא מקום אולי כן, אולי כן אפשר, אני אוכל כן לדבר אתו וכן אני אוכל לסמוך עליו אולי"** (עמ' 133). הוא אישר כי חלק מהשיחות עם הנאשם נבעו מהצורך שלו בכך (עמ' 134). הוא עצמו שאל את הנאשם מה עליהם לעשות כדי שהקשר ביניהם לא ידעך (עמ' 133-134). א.ש. גם אישר כי הוא לא התלונן כנגד הנאשם, אלא שהמשטרה הגיעה אליו (עמ' 133).

בשיחה של א.ש. עם הנאשם ביום 16.11.01 אמר לו הנאשם כי נמאס לו מהקשר ביניהם (**"תעוף לי מהחיים, נשבר לי ממך"**), וא.ש. התחנן בפני הנאשם לשוחח עמו בטלפון ולהפגש עמו. א.ש. הסביר כי למרות שבאותה שיחה לא היו איומים, הרי שתמיד היה לו חשש מפני איומיו של הנאשם (עמ' 126-127).

כך גם בשיחה ביניהם מיום 24.11.01: כאשר הנאשם אמר לא.ש. שלא "מתאים" לו חבר שאיננו מוכן להודות שהוא הומוסקסואל, אמר לו א.ש.: **"אל תעשה לי את זה אני כל כך אוהב אותך"**. כל שהיה לא.ש. לומר על כך הוא: **"זה מראה שוב שלא הייתי בטוח בעצמי והראיתי את זה, בלב ידעתי שאני לא רוצה"** (עמ' 129-130).

יתר על כן: בהמשך אותה שיחה הציע הנאשם לא.ש. להסתפק בכך שהם יישארו ידידים, אם א.ש. איננו מעוניין בחברות, וא.ש. השיב: **"אני רוצה להפגש איתך אין לך מושג מה שאני מרגיש כלפיך, אני כולי רועד, אם תפגע בי לא אוכל להתאושש מזה"**. א.ש. הסביר כי דבריו אלו היו ביטוי לכך שהנאשם שלט בו, והוא חזר ואמר כי כל הדברים שאמר לנאשם היו **"שטויות, זה הכל סתם... לא התכוונתי... זה דברים שסתם כתבתי"** (עמ' 130-131). א.ש. אף הודה כי במהלך השיחות באינטרנט ביקש ממנו הנאשם לא פעם שלא יתקשר אליו בטלפון, ואילו הוא ביקש להמשיך ולהתקשר אל הנאשם גם בטלפון; א.ש. הסביר שחשב כי למרות כל האמור לעיל הנאשם ימשיך באיומיו (עמ' 122).

ביום 14.12.01 הציע הנאשם לא.ש. לסיים את מערכת היחסים ביניהם, ולהישאר ידידים אך א.ש. דחה הצעה זו; הוא הסביר כי פיתח תלות בנאשם, שהיתה מלווה תמיד בפחד (עמ' 135-136). ביום 15.11.01 סיפר הנאשם לא.ש. כי הוא נפגש עם בחור אחר, ואף החל להתאהב בו; א.ש. לא ניצל גם הזדמנות זו כדי להינתק מהנאשם, והסביר כי היה זקוק לנאשם בשל התלות בו (עמ' 136-137).

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

29. א.ש. לא הסתפק בדברי אהבה שהרעיף על הנאשם, אלא שאף נתן לו להבין בשיחות עמו עד כמה הוא חושק בו מינית. הוא סיפר לנאשם כי הפנטזיה שלו היא לשכב עם הנאשם במיטה, להתחבק עמו ו"להיות מאוהבים". בשיחה ביום 16.11.01 הוא אמר לנאשם כי נמאס לו להמשיך לאונן בגלל הנאשם, ומשתמע מכך רמז כי הגיע הזמן שהשניים יפגשו. בהמשך השיחה א.ש. אף היה ברור יותר, ואמר: **"נמאס לי לבלוע את השפיך שלי אני רוצה את שלך"**; א.ש. לא ידע כיצד להסביר זאת בעדותו, זולת האמירה שהוא לא ידע כיצד להתמודד עם הדברים (עמ' 124-125).

כך גם ניתן למצוא ביטויי זימה מהסוג האמור בשיחה בין הנאשם לא.ש. ביום 16.11.01, ממנה עולה לכאורה כי א.ש. רצה לקיים יחסי-מין עם הנאשם (**"כל פעם שאני חושב עליך וזה בערך 24 שעות ביממה ישר נעמד לי אני מקבל צמרמורת אהבה כזאת"**). באחת השיחות ביום זה אמר הנאשם לא.ש. כי יחדל לדבר עמו על מין. לא.ש. לא היה הסבר ברור לכל אלה (עמ' 127).

30. השיחות בין א.ש. לנאשם בחודש נובמבר 2001 הובילו למפגשים המיניים ביניהם. ביום 28.11.01 אמר הנאשם לא.ש. כי אם הוא איננו מעוניין להפגש עמו - יפגש הנאשם עם מישהו אחר, ובתגובה הציע א.ש. להפגש עם הנאשם בחנוכה, אם יבטיח שלא להפגש עם מישהו אחר; א.ש. אמר על כך: **"אני לא ידעתי מה לעשות"**, והסביר כי חשש שהנאשם ימשיך לאיים עליו (עמ' 134). לפני הפגישה הראשונה ביניהם, ביום 21.12.01, סיפר א.ש. לנאשם עד כמה הוא מתרגש מהפגישה המתוכננת (**"מחר הולך להיות היום הכי יפה בחיי, אני כל כך אוהב אותך, לילה טוב, ביי אהובי"**). הוא טען כי הרגיש צורך לפגוש את הנאשם בשל התלות שפיתח בו (עמ' 137). לאחר הפגישה ביניהם ביום 22.12.01, אמר א.ש. לנאשם: **"איזה מתוק, יאו, אין לך מושג כמה נהניתי אתמול"**. א.ש. אישר בעדותו כי המפגש עם הנאשם היה בהסכמתו (עמ' 137). הוא גם אישר כי ברגע שאסף אותו הנאשם ברכבו, אמר לו א.ש.: **"עומד לי"** (עמ' 138).

במהלך הפגישה הראשונה ביניהם, הם קיימו יחסי-מין אוראליים ואנאליים הדדיים; א.ש. זכר שהוא "מצץ" את איבר-מינו של הנאשם, אך לא זכר אם חדר לפי-הטבעת של הנאשם (עמ' 138). א.ש. שלל את האפשרות שהנאשם שאל אותו לפני כן אם הוא בטוח שהוא מעוניין לעשות זאת; אך כאשר נשאל **"זה נכון שאתה הסכמת למה שהיה שם בפגישה"** - הוא השיב: **"כן"** (עמ' 138).

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

לאחר הפגישה הראשונה ביניהם, שב א.ש. והשמיע דברי אהבה באוזני הנאשם (עמ' 138), וכאשר הנאשם שב ומציע להיפרד ביום 26.12.01 - ביקש ממנו א.ש. שלא לעשות כן. א.ש. אמר לנאשם עד כמה הוא אוהב אותו, והוסיף: **"אני רוצה שנתגבר על הכל ביחד ונהיה מאושרים"**; הוא ביקש מהנאשם שלא לריב עוד, ו"לתת לאהבה לנצח" (עמ' 139).

31. א.ש. נשאל האם נכון שהוא זה שיזם את הפגישה השניה עם הנאשם, והשיב כי איננו זוכר; ואולם כאשר הוצגו לו השיחות, בהן אמר לנאשם **"בוא נשלים ונפגש כבר"** אישר - א.ש. את הדברים, לאחר שקודם לכן טען כי הנאשם היה זה שאמר אותם. הוא הסביר כי כאשר החל הנאשם להתרחק ממנו, הוא חשב שפגישה נוספת תמנע את מימוש איומיו של הנאשם, אף כי באותה עת, מאז יום 2.11.01, הנאשם לא איים עליו עוד (עמ' 140-141). לפני הפגישה השניה אמר א.ש. לנאשם (ביום 11.1.02): **"אני כל כך מבואס, בא לי לפגוש אותך, אני כל כך מתגעגע"**; א.ש. הסביר כי זו ההרגשה שרצה לתת לנאשם (עמ' 141).

ביום 13.1.02 הציע הנאשם לא.ש. להיפרד, משום שהדבר טוב עבור שניהם, והבטיח שהם יישארו ידידים והוא ימשיך לעזור לא.ש.; ואולם, א.ש. דחה גם הזדמנות זו להינתק מהנאשם, וביקש מהנאשם רשות להתקשר אליו בטלפון. הוא הסביר בעדותו, כי גם אם בלוגים של השיחות לא מופיעים איומים, הרי שבשיחות הטלפון שבו וחזרו האיומים של הנאשם לפנות להוריו של א.ש. (עמ' 142, 143). א.ש. נשאל מדוע ביקש לדבר בטלפון עם הנאשם, לאור טענתו כי בשיחות הטלפון הופיעו האיומים, ותשובתו הייתה: **"כדי לרכך אותו"** (עמ' 143). גם בשיחה ביניהם ביום 13.1.02 שב הנאשם ואמר לא.ש. כי למעשה הם כבר נפרדו, וא.ש. אמר לו: **"xxxx די אני מתחנן אל תיפרד ממני, אתה הדבר הכי חשוב לי בחיים אני אצא בשבילך"**; א.ש. הסביר כי למרות דבריו של הנאשם על ניתוק הקשר, הוא האמין שהנאשם איננו מתכוון לכך (עמ' 143, 144). לאור תשובה זו נשאל א.ש. מדוע ביקש ביום 16.1.02 תמונות של הנאשם, שהרי לטענתו הוא מפחד ממנו, ולא היתה לו תשובה על כך (עמ' 144).

א.ש. טען כי אמנם מהשיחות באינטרנט ניתן להתרשם שהוא זה שמציע להמשיך ולהיפגש עם הנאשם, אך בשיחות הטלפון הנאשם יזם זאת (עמ' 144).

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ואולם, יש לזכור שא.ש. היה זה שיזם את שיחות הטלפון עם הנאשם באותה תקופה. ביום 25.1.02 אמר א.ש. לנאשם כי הוא מבקש להתקשר אליו בטלפון, כדי לשמוע מהנאשם שהוא לא מתכוון לעזוב אותו, ואילו הנאשם שב וביקש להיפרד מא.ש.; א.ש. אף אישר כי באותה עת הוא החל להרגיש מעט כ"נודניק", ושוב הסביר כי ניסה להראות לנאשם שהוא "הכי בסדר בעולם", ותמיד היה מוסיף מילות הסתייגות המראות שהוא לא בטוח ברצונו להיפגש (עמ' 144-145).

32. הפגישה השניה בין א.ש. לנאשם היתה ביום 6.2.02, ולאחריה הביע א.ש. שמחה על קיומה, והוסיף: "תודה רבה לך שהפכת אותי לבן אדם הכי מאושר בעולם" (עמ' 145). א.ש. נשאל האם גם הפגישה השניה התקיימה בהסכמתו והשיב בחיוב, והוא גם אישר כי הוא סיכם עם הנאשם להיפגש באופן קבוע כל יום חמישי, אם כי הדבר לא יצא לפועל (עמ' 145-146).

א.ש. אמר כי מחד ניסה למנוע את הפגישות בכל מיני תירוצים, אך מאידך היה לעתים יוזם אותן כדי להראות לנאשם עד כמה הוא "בסדר" (עמ' 146).

הפגישה השלישית בין א.ש. לנאשם היתה כנראה ביום 27.2.02, ובה לא קיימו השניים יחסי-מין, משום שהם היו במקום הומה אדם; א.ש. אישר כי הם בחרו "לעשות קצת כסף ביחד כמו זוג חברים" (עמ' 146-147).

33. גם לאחר הפגישה השלישית הודיע הנאשם לא.ש. כי הם לא יפגשו עוד, אם כי יוכלו לשמור על קשר באינטרנט. הנאשם אמר לא.ש. שהוא ימשיך לאהוב אותו לנצח, וא.ש. השיב לו: "אבל זה לא אותו דבר אני לא יכול לחיות בלעדיו"; א.ש. לא זכר מה היתה הסיבה להחלטתם המשותפת להיפרד (עמ' 147). א.ש. אמר כי מבחינתו מעולם לא היה לו קשר של ממש עם הנאשם (עמ' 148). לאחר מכן אמר הנאשם לא.ש. בשיחה מיום 14.3.02 שיפסיק להתקשר אליו לטלפון, וכי הוא יפסיק לענות למספרי טלפון חסויים, ואף הוסיף: "אתה הורס לי את החיים תפסיק להתקשר אלי ותפסיק לשלוח לי הודעות, אני לא אענה לך ולא מדבר אתך יותר בחיים, ביי" (עמ' 149).

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

34. מהאזנות הסתר שנעשו לנאשם, בלא ידיעתו של א.ש., עולה כי הוא המשיך להיות בקשר עם א.ש. עד חודש אוגוסט 2002, כחצי שנה לאחר שהשניים חדלו מלהיפגש; א.ש. אישר כי **"מצא אצל הנאשם אוזן קשבת"** (עמ' 150). הנאשם עצמו הביע באותה שיחה התפעלות מעצמו, וכדבריו: **"אחרי כל מה שאני עשיתי לך, הקשר, כל מה שקרה בינינו, עדיין כאילו, אתה לא מסוגל כאילו לנתק אותי לגמרי..."** (עמ' 150).

זאת ועוד: מהאזנות הסתר עולה כי גם לאחר שהנאשם חדל להיפגש עם א.ש., הוא לא הפסיק לאיים עליו כי יספר להוריו על נטיותיו המיניות, כאשר הוא שמע מא.ש. שיש לו חבר אחר (ת/60א' שיחה מיום 18.6.02 - 19.6.02); א.ש. התחנן בפניו שלא יעשה דבר, ואילו הנאשם אמר לו: **"אני לא מבטיח שום דבר אני רוצה לראות אותך סובל... כי אני שטן... אני נשבע שגם אם זה אומר שאני אשב בכלא אני אספר להורים שלך הכלללללל"**.

ואולם עיון בתמלילי האזנות הסתר מספק גם ראיות התומכות בגרסת הנאשם בעדותו. השיחות בהן מדובר, התקיימו כחצי שנה לאחר שנפסקו המפגשים בין הנאשם וא.ש., ובאותה תקופה לא היתה לא.ש. כל סיבה לנסות ולרצות את הנאשם, שהרי הנאשם היה זה שניתק את הקשר עמו. ובכל זאת, א.ש. נשמע בשיחות אומר כי הוא נמשך מינית לנאשם (בלשון עבר), אף כי הוא מציין שהנאשם איננו "חתיך", והוא גם לא מתבייש לומר לנאשם שהוא לא נהנה בפגישה הראשונה ביניהם (ת/12). אין בפיו של א.ש. טענה כי מפגשים אלו נבעו מכפייה או איומים, והוא אומר בפירוש בשיחה שעיקר האשמה לכך שלא נהנה בפגישה הראשונה מוטלת עליו (ת/13).

35. הנאשם סיפר בעדותו הראשית על תהליך יצירת הקשר עם א.ש., והודה כי כאשר א.ש. סרב להיפגש עמו הוא איים לספר להוריו על נטיותיו המיניות (עמ' 215). הוא טען כי רצה להיפגש עם א.ש. על מנת לראות עם מי הוא מדבר באינטרנט זמן כה רב, מתוך סקרנות גרידא (עמ' 216). הוא גם לא הכחיש כי היה מודע לכך שא.ש. המשיך להיות בקשר איתו בשל אותו איום (עמ' 217). אולם לטענתו למרות שהקשר - לידתו בחטא, הרי שהמשכו היה אהבה של ממש, וכדברי הנאשם: **"היינו ממש זוג לכל דבר, היינו נאהבים..."** (עמ' 217).

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

כמו כן טען הנאשם כי בפגישה הראשונה ביניהם, היה א.ש. הראשון שהעביר את הפגישה לפסים מיניים, כאשר הודיע לנאשם שיש לו זיקפה - דבר שהנאשם הופתע ממנו, למרות שהנושא עלה בשיחות ביניהם (עמ' 219).

לאור דברים אלו של א.ש., לקח אותו הנאשם ברכבו לחוף הים. הם החלו להתנשק ברכב, הפשיטו אחד את השני וביצעו מין אוראלי זה בזה. הנאשם ציין כי הוא ידע שזו הפעם הראשונה שא.ש. מקיים יחסי-מין הומוסקסואליים, ולכן שאל אותו אם הוא מעוניין להתקדם גם למין אנאלי. א.ש., השיב בחיוב, והחדיר את איבר-מינו לפי-הטבעת של הנאשם. הנאשם אמר בעדותו כי למיטב זכרונו הוא ניסה לחדור לפי-הטבעת של א.ש., אך כיוון שא.ש. לא רצה - הוא חדל מכך (עמ' 219-221). ואולם בחקירתו הנגדית, לנוכח האמור בלוגים של השיחות בין הנאשם לא.ש., הודה הנאשם כי הוא חדר לפי-הטבעת של א.ש. (עמ' 343). הנאשם שיקר בנקודה זו גם בחקירתו, כאשר טען כי א.ש. רצה שיחדור אליו, אך הוא לא הסכים לכך (ת/2 עמ' 2). לדברי הנאשם בעדותו הוא קיים עם א.ש. מין אוראלי פעם נוספת, ולא היה זכור לו אם בפגישה זו הם קיימו גם מין אנאלי. בפגישה השלישית הם רק הסתובבו בחנויות ואכלו יחדיו (עמ' 221-222).

36. הנאשם הדגיש בעדותו כי הוא וא.ש. היו "ממש נאהבים", וכי א.ש. לא חדל לומר לו עד כמה הוא אוהב אותו. לאור מערכת יחסים קרובה זו, הוא ציפה שיוכל לפגוש את א.ש. לעיתים קרובות, ושהקשר ביניהם לא יתמקד רק בצד המיני. כאשר הבין שא.ש. איננו תומך בקשר מסוג זה, הוא החליט לנתק את הקשר עמו. בתגובה הוא קיבל מא.ש. אין-ספור הודעות, בהן התחנן א.ש. שהנאשם לא יעזוב אותו (עמ' 223). הואיל והנאשם ידע עד כמה א.ש. אוהב אותו, הוא בחר "לעזן את הניתוק", ולכן המשיך להיות בקשר עם א.ש., מה גם שהוא עצמו מאוד אהב את א.ש. (עמ' 223-224).

37. הנאשם אמר בעדותו הראשית כי אמנם ידע שהקשר בינו לא.ש. התחיל כתוצאה מאיום ומהפחד של א.ש.; אך הוא היה משוכנע לאחר מכן שהתפתח ביניהם קשר של אהבה. א.ש. יכול היה לנתק את הקשר עם הנאשם בהזדמנויות רבות, אך בחר להמשיך ולשמור על הקשר (עמ' 224). הנאשם טען כי לאחר שנוצר קשר אהבה עם א.ש. הוא חדל מלאיים עליו (עמ' 225). טענה זו איננה אמת, כפי שעולה מההאזנה לשיחות שקיימו הנאשם וא.ש. לאחר שחדלו להיפגש (ראה גם ת/60 עמ' 4 ועמ' 303 לפרוטוקול).

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ב. סיכום האישום הראשון

38. הנאשם הודה כי סחט את א.ש. באיומים על מנת ליצור עמו את הקשר, שהוביל לבסוף לקיום מפגשים מיניים ביניהם, וכי א.ש. יצר עמו קשר רק בשל אותם איומים (עמ' 330). הוא גם הודה כי א.ש. החליט "לתת לו צ'אנס" ולפתוח את לבו אליו כתוצאה מהאיומים (עמ' 335). די בכך לצורך הוכחת העבירה של סחיטה באיומים שהביאה לידי מעשה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

39. אשר לקיום יחסי המין בין הנאשם לא.ש., נותר בלבי ספק ממשי בשאלה האם הם נבעו מאיומיו של הנאשם, או שמא באו מתוך אהבה או תשוקה מינית של א.ש. כלפי הנאשם. אין ספק כי הנאשם הפעיל על א.ש. לחץ נפשי קשה ביותר, תוך שימוש באיומים בנקודה הרגישה ביותר של א.ש., קרי: חשיפת נטיותיו המיניות בפני בני-משפחתו. א.ש. היה באותה עת קטין שטרם מלאו לו 15 שנים, והוא היה שרוי במצוקה נפשית ובלבול מוחלט לגבי זהותו המינית. עוד ברור מהראיות שפורטו לעיל, כי א.ש. לא היה יוצר קשר כלשהו עם הנאשם אלמלא נסחט על ידו באיומים, ובכך הודה גם הנאשם. על אחת כמה וכמה לא היו לא.ש. כל כוונות מיניות כלפי הנאשם, והרעיונות בכיוון זה באו בשלב הראשון אך ורק מצד הנאשם, כשא.ש. שב והודף אותם בכוחותיו הדלים, חרף איומיו של הנאשם.

חרף האמור לעיל, קשה לקבוע במידת הוודאות הדרושה במשפט פלילי כי אותם איומים שהשמיע הנאשם כנגד א.ש., והלחץ הנפשי הכבד שהפעיל עליו, הם אלה שהביאו למפגשים המיניים ביניהם, באופן שהמעשים המיניים שביצע הנאשם בא.ש. עולים כדי אונס. לו היו השניים נפגשים בתחילת חודש נובמבר 2001, היה קל יותר לקבוע כי המפגש נובע מהאיומים, וכי לא היתה הסכמה חופשית ואמיתית של א.ש. לקיום יחסי-מין עם הנאשם. הקושי נובע מכך שאיומיו של הנאשם פסקו ביום 2.11.01, כפי שעולה מעיון בשיחות האינטרנט בינו לבין א.ש., בעוד שהמפגש הראשון ביניהם התרחש ביום 22.12.01. במהלך תקופה זו של למעלה מחודש וחצי, חל שינוי משמעותי ביותר ביחסו של א.ש. כלפי הנאשם, ועל-פי מה שניתן להתרשם מהשיחות הכתובות ביניהם, נראה כי הנאשם הפך בעיני א.ש. "מאויב לאוהב".

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

הנסיבות המתוארות לעיל מעלות שתי אפשרויות: אפשרות אחת היא - כטענת התביעה - כי במהלך אותה תקופה של כחודש וחצי ימים נשברה רוחו של א.ש., והוא החליט לרצות את הנאשם בכל דרך, כולל בדרך של קיום יחסי-מין, על מנת שלא יחשוף את נטיותיו המיניות בפני בני משפחתו. האפשרות השניה היא - כטענת הנאשם - כי א.ש. התאהב בו במהלך אותה תקופה, ויחסי-המין ביניהם נעשו מתוך תשוקה הדדית, ואולי גם אהבה. לאחר שבחנתי את מכלול הראיות בעניין זה, הגעתי למסקנה כי לא ניתן לקבוע שהאפשרות השניה המפורטת לעיל סבירה פחות מהאפשרות הראשונה.

40. הנימוק העיקרי שצריך להביא לזיכויו של הנאשם מעבירות האינוס שבאישום הראשון נעוץ במהימנות המוגבלת שניתן לייחס לגרסתו של המתלונן א.ש. עדותו של א.ש. היתה מבולבלת ומעורפלת בנקודות מהותיות, והוא התקשה לתת הסברים מניחים את הדעת לשאלות שהוצגו לו, לאור דברים שאמר בשיחות עם הנאשם. יתכן שהדבר אינו נובע מחוסר כנות, אלא מכך שא.ש. עצמו איננו יכול, או אינו רוצה, כיום להגדיר לעצמו במדויק את טיב רגשותיו כלפי הנאשם. בענין גרסתו של א.ש. יש לציין את הנקודות הבאות המותירות ספק של ממש בנוגע לטענת העדר ההסכמה: **ראשית**, קשה לי להאמין שא.ש. לא זכר אם חדר לפי-הטבעת של הנאשם, או כי לא זכר את העובדה שהוא עצמו יזם את הפגישות עם הנאשם.

שנית, ניתן היה להתרשם כי א.ש. מבקש להסתיר כיום את נטיותיו המיניות ההומוסקסואליות, למרות שלאחר יחסיו עם הנאשם היה לו קשר עם בחור אחר. אם אכן לא היו לו נטיות כאלה לא היה חושש כל כך מאיומיו של הנאשם לחשוף את נטיותיו בפני הוריו.

שלישית, במסגרת נטייתו של א.ש. להתכחש לנטיותיו המיניות הנ"ל, ולכל רגש שהיה לו כלפי הנאשם, הוא טען כי כל דברי האהבה והתשוקה שהרעיף על הנאשם, ואשר מוצאים את ביטויים הברור בלוגים של השיחות ביניהם, לא היו אלא זיוף, וכי הם נאמרו אך ורק על מנת לרצות את הנאשם, מחשש שיחשוף את נטיותיו המיניות בפני הוריו.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ואולם בסופו של דבר נאלץ א.ש. להודות בעדותו, כי החל בתחילת חודש נובמבר 2001 הוא החל להיפתח אל הנאשם ולסמוך עליו, וכי הוא עצמו היה זקוק לקשר עם הנאשם. קשה לי להאמין שכל דברי האהבה והתשוקה שפורטו לעיל, ואשר נאמרו על ידי א.ש. לנאשם, נבעו אך ורק מתוך רצון לרצות את הנאשם. דומה כי א.ש. עצמו הבין שקשה להאמין לגרסה זו, ולכן פיתח בעדותו גרסה נוספת, דהיינו, שהוא פעל מתוך תלות בנאשם.

א.ש. הלך הרבה מעבר למה שהיה דרוש לצורך השגת המטרה של פיוס הנאשם. הוא ניהל עם הנאשם שיחות מין לוחטות, כשהשניים מגרים אחד את השני, וא.ש. כותב לנאשם דברי זימה ומאונן מול הנאשם במהלך השיחות, או לפחות אומר לנאשם כך; הוא מסר לנאשם את מספר הטלפון שלו; הוא יזם את הפגישות עם הנאשם, ולמעשה דחק בו לקיימן, לאחר שבמשך כמה חודשי היכרות עם הנאשם הוא נמנע מכך, ויכול היה להיווכח שהנאשם איננו מממש את איומיו; הוא הביע ביטויים ברורים של קנאה על כך שהנאשם יפגוש בחורים אחרים; הוא ביקש מהנאשם לא מעט פעמים רשות להתקשר אליו בטלפון; ומעל ומעבר לכל אלו - הוא דחה בעקביות את ניסיונותיו החוזרים ונשנים של הנאשם לנתק עמו את הקשר, והתחנן בפני הנאשם שלא יעשה כן. א.ש. לא היה מוכן לשמוע על האפשרות שהוא יישאר בקשר של ידידות עם הנאשם, והודה: **"אני החלטתי שזה לא ייגמר"** (עמ' 118). כל אלה אינם יכולים להיות תולדה של איומים שפסקו, ואף לא של תלות שפיתח א.ש. בנאשם.

א.ש. עצמו העיד כי החל להרגיש עצמו מעט "נודניק" באותה עת שלאחר הפגישות עם הנאשם, מה שמראה כי הוא התעקש על המשך הקשר עם הנאשם, ובוודאי שהוא לא נאלץ להמשיך בקשר הזה.

רביעית, א.ש. אישר בעדותו כי הוא הסכים לכל מה שהתרחש בשתי הפגישות עם הנאשם.

חמישית, א.ש. טען כי הנאשם איים עליו גם בשיחות הטלפון, אך מאידך אישר כי הוא עצמו ביקש רשות מהנאשם להתקשר אליו בטלפון כמה וכמה פעמים.

41. סיכומו של דבר: התנהגותו של א.ש. כלפי הנאשם, כמתואר לעיל, איננה נראית כמשחק גרידא, אלא כאמיתית. ההסברים שהיו בפי א.ש. להתנהגות זו לא היו משכנעים.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ניתן היה להתרשם בבירור שא.ש. מבולבל עד עצם היום הזה בנוגע ליחסו כלפי הנאשם, ובהחלט יתכן שהוא פשוט מסרב להכיר ברגש העמוק שהיה לו באותה עת כלפי הנאשם. קשה להאמין שנער אשר לא התנסה מעולם בקיום יחסי-מין הומוסקסואלים, ואין לו כלל נטייה שכזו, יקיים יחסי-מין מלאים עם הנאשם רק בשל האיום לחשוף אותה נטייה, שלטענתו כלל אין לו. כלום סביר לחשוב שאדם אשר חושש שנטיותיו המיניות תחשפנה בפני הוריו על ידי סחטן מתועב, מוכן לקיים עמו יחסי-מין מלאים, ולקחת את הסיכון שגם הם ייחשפו בפני הוריו על-ידי אותו סחטן? קשה לעקוב אחר ההגיון שבגרסתו של א.ש., ולהבין כיצד יכול היה לחשוב שדווקא דברי אהבה ותשוקה מינית כלפי הנאשם יביאו את הנאשם לנתק את הקשר ממנו.

מכל האמור לעיל עולה כי לא ניתן לקבוע מעל לכל ספק סביר שיחסי-המין בין הנאשם לא.ש. התקיימו בלא הסכמתו של א.ש. לפיכך אין צורך לדון בטענתה החלופית של ב"כ הנאשם בדבר טעות בעובדה. עם זאת, יש לומר כי טענה זו נשמעת על פניה מבוססת: א.ש. טוען כי הוא הטעה את הנאשם להאמין שהוא מאוהב בו וחושק בו, וסביר להניח שהנאשם חשב כך, הגם שהנאשם היה ער לעובדה שתחילת הקשר לוותה באיומים מצדו. א.ש. לא הביע אי-הסכמה לקשר המיני עם הנאשם: נהפוך הוא. לכן, לא נראה כי הנאשם היה יכול להבין שא.ש. איננו מסכים לקיום יחסי-מין עמו, ולמצער קיים ספק ממשי בשאלה זו.

כנגד כל האמור לעיל יש לזכור ולהזכיר כי הקשר בין הנאשם לבין א.ש. לא היה נוצר ומתפתח, עד שהגיע לכדי קיום יחסי-מין, אלמלא סחט הנאשם את א.ש., והפעיל עליו לחץ נפשי כבד. בנסיבות אלו, ובהתחשב בפער הגילים ביניהם, ובהיותו של א.ש. קטין שטרם מלאו לו 16 שנים – לא ניתן לשלול את האפשרות שקיים בכל זאת קשר בין האיומים לבין יחסי-המין, וכי הנאשם היה מודע לכך, גם אם קשה לנו כיום להבין את התנהגותו של א.ש., והוא עצמו מתקשה להבינה. ואולם לא ניתן להוכיח מעבר לספק סביר קיום אפשרות זו, ומן הדין שהנאשם יהנה מהספק בעניין זה.

לאור כל אלו, אציע לחברי הנכבדים **לזכות** את הנאשם מחמת הספק מהעבירה של מעשה סדום בנסיבות אינוס, נשוא האישום הראשון, **ולהרשיעו** בעבירה של מעשה סדום בקטין שטרם מלאו לו 16 שנים, לפי סעיף 347(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, וזאת בנוסף לעבירה של סחיטה באיומים שהביאה לידי מעשה, לפי סעיף 428 **סיפא** לחוק העונשין.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

(2) אישום שני

42. באישום השני נטען כי בחודש אוקטובר 2001 יצר הנאשם קשר עם א.ג., יליד 23.7.88, באמצעות תוכנת ה-I.C.Q, ולאחר מכן גם באמצעות הטלפון. א.ג. חשף בפני הנאשם את נטיותיו ההומוסקסואליות, והנאשם ניסה לשכנעו להיפגש. תחילה סרב א.ג., ולבסוף נענה לכך, עקב לחצים שהפעיל עליו הנאשם. בעובדות אלה הודה הנאשם בתגובתו לכתב האישום.

בחודש יוני 2002 נפגשו הנאשם וא.ג. בקניון בפ"ת, וא.ג. סיפר לנאשם כי הוא טרם הגיע לגיל 14. הנאשם ליטף את יושבנו של א.ג. בניגוד להסכמתו מספר פעמים, ואף ליטף את איבר-מינו מעל בגדיו. כעבור שבוע ימים נפגשו השניים פעם נוספת באותו קניון, והנאשם חזר על מעשיו. כאשר ניסה א.ג. לנתק את הקשר עם הנאשם, החל הנאשם לאיים עליו כי יפיץ בסביבתו הקרובה את העובדה שהוא הומוסקסואל. עובדות אלו מוכחות על ידי הנאשם, למעט העובדה שהוא נפגש פעם אחת עם א.ג. וליטף את יושבנו בהסכמתו, כחלק ממערכת היחסים ביניהם; אם הזיז א.ג. את ידו של הנאשם, היה זה משום שהאירוע התרחש במקום הומה אדם. לגבי טענת הסחיטה באיומים, טוען הנאשם כי האיומים הופנו כלפי חברו של א.ג., ולא כלפי א.ג..

43. במהלך הדיון (עמ' 205) הסכימה התביעה להשמיט מהאישום השני את הטענה כי המעשים המגונים נעשו שלא בהסכמתו של א.ג., לאור סירובו של א.ג. להעיד. לפיכך העבירות המיוחסות לנאשם באישום השני הן מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 16 שנה, לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק זה (קטין שטרם מלאו לו 14 שנים, אף בהסכמתו).

44. הנאשם הודה בעדותו כי כאשר נפגש עם א.ג. ידע שא.ג. היה קטין שטרם מלאו לו 14 שנים; לטענתו א.ג. אמר לו שבעוד חודש ימלאו לו 14 שנים, אם כי אמר שידע שא.ג. הוא בן 13 ו-8 או 10 חודשים (עמ' 307-309).

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

בהודעתו ת/2 עמ' 7 אמר הנאשם כי התנשק עם א.ג., נגע באיבר-מינו ו"אחז בישבנו בעדינות", וכי ידע באותה עת שטרם מלאו לו 14 שנים. בכך הוכחה העבירה של מעשה מגונה בהסכמה בקטין שטרם מלאו לו 14 שנה. הנאשם אמר בהודעתו הנ"ל כי הוא היה יוזם הפגישות עם א.ג., וכי נפגש אתו פעמיים.

מעיון בלוג השיחות שבין א.ג. לנאשם, עולה כי יום לאחר שהנאשם הכיר את א.ג. הוא כבר הרעיף עליו דברי אהבה, בזו הלשון: **"נכון א. ולא איכפת לי איך תראה במציאות אני יאהב אותך כמו שאני אוהב אותך עכשיו ואני רוצה שנהיה חברים לנצח"** (ת/75א' יום 6.3.02 שעה 37:04). השניים שוחחו בענייני מין, והנאשם הרגיע את א.ג., אשר ביקש שלא להיחפז בנושא המיני, כי הוא לא אוהב אותו בשביל הסיפוק המיני (יום 7.3.02 שעה 27:00).

45. הנאשם הכחיש בעדותו כי איים על א.ג., וטען כי איים על אלמוני שלטענתו הזדהה ברשת בשמו של א.ג.; תוכן האיום איננו ברור מעדותו של הנאשם, שהתחמק מלהשיב בעניין זה (עמ' 229-231). מעיון בלוגים של השיחות לא ניתן לדעת מי הם הדוברים, וא.ג. לא העיד כאמור. בסיכומי התביעה לא מצאתי התייחסות לעניין זה בפרק הנוגע לאישום השני. לכן, לא הוכחה העבירה של סחיטה באיומים הנטענת באישום השני, ויש **לזכות** את הנאשם מעבירה זו, **ולהרשיעו** על-פי הודאתו בעבירה של מעשה מגונה בקטין, לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק זה (קטין שטרם מלאו לו 14 שנים, אף בהסכמתו).

אישום שלישי (3)

46. באישום השלישי נטען כי בחודש אוגוסט 2001 יצר הנאשם קשר עם ג.ח., יליד 14.10.86, באמצעות תוכנת ה-I.C.Q, ולאחר מכן אף בטלפון, וג.ח. חשף בפני הנאשם את נטיותיו ההומוסקסואליות. הנאשם ניסה לשכנע את ג.ח. להיפגש עמו, והלה סרב לכך. כאשר ניסה ג.ח. לנתק את קשריו עם הנאשם, החל הנאשם לאיים עליו במהלך התקשרויות לביתו ולטלפון הנייד שלו. הנאשם אמר לג.ח. כי אם לא ימשיך בקשר עמו, ולא יקיים עמו יחסי-מין, הוא יגלה לאמו של ג.ח. שהוא הומוסקסואל.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

העבירה המיוחסת לנאשם באישום השלישי היא סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977. הנאשם מודה בעובדות האישום השלישי, ואינו מכחיש כי סחט באיומים את ג.ח. הוא גם הודה בכך בהודעתו ת/2 בעמ' 8-9. ואולם לטענתו, הדבר נעשה על מנת להיות בקשר עם ג.ח., ולא על מנת לקיים עמו יחסי-מין. זו השאלה היחידה השנויה במחלוקת בקשר לאישום זה.

47. ג.ח. העיד בפנינו, ולפיכך מתבססות ראיות התביעה על עדותו, ועל הלוגים של השיחות בין הנאשם לבינו (ת/76א'). ג.ח. העיד כי הנאשם דרש להיפגש עמו, ואמר לו **"שם אנחנו לא ניפגש כאילו ונשכב, אז הוא יספר לאמא שלי שאני הומו"** (עמ' 182). ג.ח. סיפר בעדותו עד כמה פגעה בו התנהגותו של הנאשם, והשפיעה על רמת לימודיו, משום שהוא התקשה להרדם בשל איומיו של הנאשם (עמ' 191). ג.ח. הסביר שהוריו לא ידעו על נטיותיו המיניות, והוא פחד מאוד שהדבר יתגלה להם (עמ' 192). הוא סגר את הפלאפון שלו למשך חצי שנה כדי שהנאשם לא יגיע אליו (עמ' 196). ג.ח. הבהיר במענה לשאלת בית המשפט: **"אני זוכר שהוא איים עלי למטרה של סקס"**; כאשר נשאל אם זה מה שהוא הבין - השיב ג.ח.: **"הוא אמר, הוא אמר... אם לא נשכב, אז אני אספר לאמא שלך"** (עמ' 203-204). ג.ח. טען כי איומים אלו הופנו אליו בשיחות באינטרנט, ולא בטלפון (עמ' 183).

48. מעיון בלוג השיחות שבין הנאשם לג.ח. (ת/76א') ניתן להיווכח באיזו מהירות מרגע ההיכרות באינטרנט עובר הנאשם לשיחה על נושאים מיניים, ומייד מציע לג.ח. להיפגש עמו.

כמו כן ניתן להיווכח כי ג.ח. טוען שהוא איננו הומוסקסואל, והנאשם מנסה לשכנע אותו שהוא כזה (עמ' 4-6). הנאשם מודע לכך שלג.ח. טרם מלאו 15 (עמ' 13). בהמשך השיחה מדבר הנאשם על קיום יחסי-מין בפגישה, וג.ח. הבהיר לו שהוא בכלל לא חושב על כך (עמ' 21, ועדותו של ג.ח. בעמ' 188). כאשר ג.ח. ניתק את הקשר עם הנאשם, הפעיל עליו הנאשם לחץ כבד ואיים להתקשר לביתו ולבקש אותו (עמ' 60-63). מסתבר שהנאשם לא רק איים אלא גם עשה: ביום 7.4.02 הוא התקשר לביתו של ג.ח., וכאשר אמו השיבה לטלפון הזדהה הנאשם בשמו האמיתי וביקש את ג.ח.; ג.ח. התחלחל מכך, ורשם לעצמו פתק (ת/76א'), בהסבירו כי לאחר שיחה זו איים הנאשם שהוא יספר על ג.ח. לאמו (עמ' 190).

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ג.ח. הסביר כי רשם זאת משום שאביו שוטר, הוא חשב להתלונן על הנאשם, שידע שאביו של ג.ח. שוטר (עמ' 191).

עוד מעניין לציין כי מעיון בלוג השיחות עולה שהנאשם השמיע הצהרת אהבה באוזניו של ג.ח., ואף הבטיח לו כי אם בנים אחרים יתחילו אתו הוא כבר יאמר להם שיש לו חבר (יום 12.10.01 שעה 20.00, יום 29.10.01 שעה 15.55 ויום 2.11.01 שעה 16.03) - וכל זאת בשעה שהצהיר אותן הצהרות, באותו מועד, בפני א.ש. (אישום ראשון) ו- י.ו. (אישום תשיעי).

49. בחקירתו הנגדית לא הכחיש ג.ח. כי גם הוא יזם שיחות מיניות עם הנאשם; הוא הודה כי היה אומר לנאשם עד כמה הוא מתגעגע אליו ורוצה להיפגש עמו, ואף לא שלל בלבו את האפשרות שהפגישה תוביל לקיום יחסי-מין (עמ' 195-196). ואולם בשלב מסוים נמאס לו מהנאשם, והוא הכניס אותו לרשימת החסומים ב- I.C.Q (ignore list) כדי להינתק ממנו, לאחר שהנאשם איים עליו (עמ' 198). למרות שבהודעתו הראשונה במסגרת לא ציין ג.ח. שהאיום היה מכוון לקיום יחסי-מין עם הנאשם, אלא רק לפגישה עמו, אמר ג.ח. בעדותו כי הנאשם גם איים פעם אחת שאם ג.ח. לא יקיים עמו יחסי-מין הוא יתקשר לאמו (עמ' 199-201, והודעותיו של ג.ח. ת/67 ב'- ג'). ג.ח. אישר כי יתכן שהסיק שהאיום נועד לקיום יחסי-מין, כיוון שזה היה נושא השיחה בינו לנאשם (עמ' 202). ואולם בחקירתו החוזרת שב ג.ח. והדגיש כי הנאשם איים להתקשר לאמו אם הוא לא יקיים אתו יחסי-מין, והוא זוכר איום זה היטב (עמ' 203).

בהודעתו השניה ת/67 אמר ג.ח. בעמ' 2 כי האיומים של הנאשם כווננו לכך שהם יפגשו, כאשר מטרת הפגישה ביניהם היתה קיום יחסי-מין. וזו אכן התשובה לטענתו של הנאשם כי מטרתו היתה אך ורק להיפגש עם ג.ח. הואיל והמטרה האמיתית של הנאשם היתה לקיים יחסי-מין עם ג.ח., כפי שעולה מהשיחות ביניהם, הרי שברור לחלוטין כי גם האיום כוון למטרה זו. לכן, גם אם ג.ח. רק הסיק מדברי הנאשם כי מטרת האיום היא קיום יחסי-מין עמו - בדיון הסיק ג.ח. מה שהסיק.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

50. בהודעתו ת/2 עמ' 10-11 הטיח החוקר בנאשם כי הוא ניצל את הבלבול המיני של ג.ח. כי הנאשם היה זה שהחליט בשביל ג.ח. שהוא הומוסקסואל, וכאשר ביקש ג.ח. להינתק מהנאשם החל הנאשם לאיים ולהפעיל עליו לחץ. תשובתו של הנאשם היתה: "זה בהחלט לא היה מגיע לג. ואני מצטער שזה קרה". בעדותו טען הנאשם כי אמנם היה אמור להפגש עם ג.ח., אך "יחסי-מין זה לא דבר שנלקח בחשבון, כי היינו בסה"כ ידידים, גם לא ידעתי איך הוא נראה" (עמ' 232).

אינני מקבל טענה זו, ולא רק משום שאני מעדיף בענין זה את גרסתו האמינה של ג.ח. שכן די לעיין בלוג השיחות בין הנאשם לג.ח., על מנת להיווכח כי הנאשם רצה להפגש עם ג.ח. על מנת לקיים עמו יחסי-מין (ביום 2.11.02 שעה 17:03 הוא שאל את ג.ח.: "אתה רוצה שאני יחדור אליך?"), וכך גם העיד ג.ח..

51. עדותו של ג.ח. היתה כנה, ואני נותן בה אמון. אין לי ספק שהנאשם סחט את ג.ח. באיומים לא רק על מנת להפגש עמו, אלא גם על מנת שבאותה פגישה הם יקיימו יחסי-מין. אמנם תמיד קיימת האפשרות שהנאשם יתחרט במהלך הפגישה ויחליט כי הוא איננו מעונין בקיום יחסי-מין עם הקטין. אך מטרת הפגישה, מבחינתו, היא ללא כל ספק, מינית וכך היתה גם מטרת האיום.

לסיכום האישום השלישי, אציע לחברי הנכבדים להרשיע את הנאשם על פי הודאתו באישום זה בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

53. הנאשם מודה בעובדות האישום הרביעי כלשון (ואף הודה בסחיטתו של ע.פ. באיומים בהודעתו ת/2 עמ' 10), שכן לא נטען בהן שהסחיטה באיומים כוונה למטרה של קיום יחסי-מין עם ע.פ.. העבירה המיוחסת לנאשם באישום זה היא סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

54. הנאשם טען בעדותו, כפי שטען לגבי כל האישומים, שהוא היה מעוניין להפגש עם ע.פ., ולכן סחט גם אותו באיומים על-מנת להכיר אותו, ולא דווקא על מנת לקיים עמו יחסי-מין; אך הוא הודה כי גם לא שלל את האפשרות של קיום יחסי-מין עם ע.פ. (עמ' 234). אינני נותן אמון בטענה זו של הנאשם, לאור חומר הראיות שהוגש בכל האישומים, ממנו עולה כי הנאשם חיפש ללא הרף מין מזדמן עם כל קטין שהוא סבר שיש לו נטיות הומוסקסואליות. ואולם, כאמור, טענה זו איננה מופיעה באישום הרביעי.

לפיכך יש להרשיע את הנאשם על פי הודאתו באישום הרביעי בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

(5) אישום חמישי

55. באישום החמישי נטען כי בחודש אוגוסט 2000 יצר הנאשם קשר עם י.י., יליד 19.12.86, באמצעות תוכנות ה- I.C.Q וה- M.I.R.C, ולאחר מכן באמצעות הטלפון.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

56. הנאשם טען בתגובתו לכתב האישום כי הקשר עם י.י. היה ידידותי וחברי, ללא כל קשר למין, וכי י.י. נפגש אתו בלא שהיה צריך לשכנעו לעשות כן. כמו כן הודה הנאשם כי המתלונן התיישב על רגליו, והוא ליטף את איבר-מינו מעל מכנסיו. הנאשם כפר בטענה כי סחט את י.י. או איים עליו וכן כפר בטענה כי בזמן ביצוע המעשים היה י.י. מתחת לגיל 14.

57. במהלך הדיון (עמ' 205) חזרה בה התביעה מן האישום הנוגע למעשה מגונה בקטין מתחת לגיל 14, משום שהקטין לא היה מוכן לבוא ולהעיד, והיתה בעיה להוכיח את גילו בעת ביצוע המעשים. לפיכך נותרה באישום החמישי אך ורק העבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

58. בסיכומיו מודה ב"כ הנאשם כי הנאשם סחט את י.י. באיומים, כנטען בכתב האישום, שכן באישום החמישי לא נטען שמטרת האיומים היתה לקיים יחסי-מין עם י.י.. גם בהודעתו ת/2 עמ' 8-9 הודה הנאשם כי סחט באיומים את י.י., לאחר שזה החליט לנתק את הקשר עמו. כך גם אמר הנאשם בעדותו, כי מטרת האיומים היתה לשכנע את י.י. להמשיך בקשר עמו (עמ' 235-236).

59. אינני נותן אמון בטענת הנאשם כי כל רצונו היה להפגש עם י.י., בלא כל קשר למין: הקשר המשולש של פגישה, מין ואיומים חוזר ונשנה אצל הנאשם בכל אחד מהאישומים, ולא ניתן לנתק בין הדברים. הנאשם היה מעוניין להפגש עם הקטינים על מנת לקיים עמם יחסי-מין, והוא איים עליהם כאשר הם סרבו לכך, משום שהוא השתוקק לקיים יחסי-מין עמם. אין לשכוח כי מדובר ביחסים בין גבר בן 23 עם קטין בן 14, ולכן אין זה סביר להניח שהנאשם מבקש קשרי ידידות או חברות אפלטונית בלבד. עם זאת, הטענה שהנאשם סחט את י.י. באיומים על מנת לקיים עמו יחסי-מין איננה מופיעה בכתב האישום, ואין לה כל נפקות לעניין ההרשעה. יש להרשיע את הנאשם על פי הודאתו באישום החמישי בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

(6) אישום שישי

60. באישום השישי נטען כי בחודש אוגוסט 2001 יצר הנאשם קשר עם ל.ס., יליד 8.12.84, באמצעות תוכנות ה- I.C.Q וה- M.I.R.C, ולאחר מכן גם באמצעות הטלפון. בנוסף, שידר ל.ס. לנאשם באמצעות במהלך שיחתם מצלמה דיגיטלית המותקנת במחשבו צילומים שלו. הם שוחחו ביניהם גם בעניינים הקשורים לנטיות מיניות וליחסי-מין. כאשר ניסה ל.ס. לנתק את הקשר עם הנאשם, סרב הנאשם לקבל זאת ודרש מל.ס. להמשיך ולהעביר לו צילומים באמצעות מצלמת המחשב. הוא איים על ל.ס. כי אם לא יצלם את איבר-מינו עבור הנאשם ויסכים להיפגש עמו, יספר הנאשם להוריו של ל.ס. כי הוא הומוסקסואל.

61. הנאשם הודה בתגובתו לכתב האישום בעובדות האישום השישי, למעט בטענה שהוא היה זה שיצר את הקשר עם ל.ס.. העבירה המיוחסת לנאשם באישום השישי היא סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977. הנאשם מודה בסיכומיו בביצוע עבירה זו, שכן אין באישום השישי טענה שמטרת הסחיטה באיומים היתה לכפות על ל.ס. לקיים יחסי-מין עם הנאשם.

62. הנאשם סיפר בעדותו (בעמ' 236-238) כי סבר של.ס. איננו לטעמו לאחר שראה את תמונתו במצלמת המחשב. ובכל זאת הוא המשיך לשוחח עם ל.ס., והציע שהם ייפגשו כידידים. כאשר ל.ס. דחה אותו, משום ששמע שהנאשם איים על קטינים אחרים, נפגע הנאשם ואיים גם עליו כי יחשוף בפני הוריו את נטיותו המיניות. הנאשם גם הודה כי במסגרת האיומים דרש מל.ס. להמשיך ולשדר תצלומים שלו באמצעות מצלמת המחשב. מדובר בתצלומי עירום ואוננות של ל.ס., ולכן ניתן להטיל יותר מאשר ספק בטענת הנאשם כי רצה להכיר את ל.ס. אך ורק כ"ידיד".

63. ל.ס. אמר בעדותו כי פחד מאד מאיומיו של הנאשם, וחיפש אנשים באינטרנט שיוכלו להסביר לו כיצד להתמודד איתו (עמ' 177). איומים אלה של הנאשם עולים בבירור מעיון בלוג השיחות ביניהם ת/63 א'. בשיחות אלו אמר הנאשם לל.ס.: **"הייתי די מאוהב בך"** (יום 3.10.01 שעה 20:32). באחת השיחות הוא דרש מל.ס. לצלם את איבר-מינו.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ל.ס. אמר לו: "הבנתי שאתה צריך זין בשביל להתקיים", והנאשם השיב: "כן... אני רוצה את שלך" (יום 3.10.01 שעה 21:10, ושעה 21:15). גם מכאן ניתן להסיק כי מבחינתו של הנאשם לא היה מדובר בקשר תמים של ידידות, אלא ברצון לקיים יחסי-מין עם ל.ס..

64. לסיכום, יש להרשיע את הנאשם על פי הודאתו באישום השישי בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 438 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

(7) אישום שביעי

65. באישום השביעי נטען כי בחודש ספטמבר 2002 יצר הנאשם קשר עם א.ו.ש., יליד 12.4.88, באמצעות תוכנות ה- I.C.Q וה- M.I.R.C, ולאחר מכן גם בטלפון. הם שוחחו על נטיותיו המיניות של א.ו.ש. ועל יחסי-מין הומוסקסואלים, והנאשם שכנע את א.ו.ש. להיפגש עמו כדי לקיים יחסי-מין. בחודש ספטמבר 2002 הם נפגשו בקניון בתל-אביב, והנאשם ידע כי באותה עת היה א.ו.ש. בן 14 וחצי. הנאשם הוביל את א.ו.ש. לחדר צדדי בקניון, וקיים עמו שם יחסי-מין. הנאשם ביצע בא.ו.ש. מעשי סדום בכך שהחדיר את איבר-מינו לפיו מספר פעמים, ואף ניסה להחדיר את איבר-מינו לפי הטבעת של א.ו.ש.. גם א.ו.ש. החדיר את איבר-מינו לפי הטבעת ולפיו של הנאשם.

66. הנאשם הודה בעובדות האישום השביעי בתגובתו לכתב האישום, אם כי טען שהסיבה שבעטיה שכנע את א.ו.ש. להיפגש עמו לא היתה כדי לקיים יחסי-מין עמו, אף כי לבסוף זה מה שקרה. העבירה המיוחסת לנאשם באישום השביעי היא מעשה סדום בקטין שטרם מלאו לו 16 שנה, לפי סעיף 347(א) רישא לחוק העונשין, תשל"ז-1977. הנאשם מודה בביצוע עבירה זו בסיכומיו בא כוחו, שכן לאור גילו של א.ו.ש. אין כל נפקות להסכמתו לקיום יחסי-מין עם הנאשם.

67. מעיון בלוג השיחות בין הנאשם לבין א.ו.ש. (ת/א77), ניתן לראות כי חוזרת אותה תופעה מעוררת סלידה, שבה הנאשם עוגב ללא בושה על קטינים - במקרה הזה קטין בן 14 וחצי - שטרם הספיק להכירם כלל. זמן קצר לאחר ההיכרות באינטרנט, עובר הנאשם לשיחות בענייני מין.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

הנאשם אמר בעדותו על יחסיו א.ש. : "היינו חברים ממש טובים והחלטנו להפגש לראות עם מי אני מדבר תקופה כל כך נפלאה, אבל לא תכננו להפגש בשביל מין... איך שהוא זה גלש גם לזה" (עמ' 240). אינני רואה סיבה כלשהי להאמין לטענה מתחסדת זו של הנאשם, לאור גילו של הקטין ובהתחשב במסכת הראיות הכללית שהובאה בתיק זה.

באופן חריג, אין האישום השביעי כולל עבירה של סחיטה באיומים. אכן, כאשר השיג הנאשם את מבוקשו, קרי: קיום יחסי-מין עם קטינים, הוא לא נזקק לאיומים, וכפי שהוכח בתיק זה - גם ההפך הוא הנכון.

68. לאור הודאת הנאשם, יש להרשיעו באישום השביעי בעבירה של מעשה סדום בקטין שטרם מלאו לו 16 שנה, לפי סעיף 347(א) רישא לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

(8) אישום שמיני

69. באישום השמיני נטען כי במהלך החודשים אפריל-מאי 2000 יצר הנאשם קשר עם ר.ק., יליד 16.10.84, באמצעות תוכנות ה-I.C.Q וה-M.I.R.C, ולאחר מכן גם בטלפון. הנאשם הציג עצמו בשיחות עם ר.ק. כבן 18, והשניים שוחחו על העניינים הקשורים בנטיות הומוסקסואליות ויחסי-מין. הנאשם ניסה לשכנע את ר.ק. להיפגש עמו, חרף היותו כבן 15, אך ר.ק. סרב לכך וניתק את הקשר עם הנאשם. בשלב זה החל הנאשם לאיים על ר.ק., כי אם לא יתמיד בקשר וייפגש עם הנאשם, הוא יספר להוריו ולחבריו בבית הספר על נטיותיו המיניות. כדי להמחיש לר.ק. את הסכנה שבסירובו, הוכיח הנאשם לר.ק. כי הוא יודע את שמה של אמו, את מספר תעודת הזהות שלו ופרטים על בית-הספר בו למד ושמות חבריו. בעקבות איומים אלו, נאלץ ר.ק. להמשיך בקשר עם הנאשם.

הנאשם הודה בעובדות האישום השמיני, זולת הטענה שמטרת האיומים היתה לשכנע את ר.ק. לקיים עימו יחסי-מין (ראה עמ' 152 לפרוטוקול). לטענת הנאשם כל מטרתו היתה לשכנע את ר.ק. להיפגש עמו כדי להכירו, ועל מנת שתינתן לו הזדמנות "להציג עצמו (בפני ר.ק. - ע.ב.) לא דרך האינטרנט", בשל היותו בודד ודחוי ברשת האינטרנט עקב שמועות שהופצו כנגדו.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

למעשה, לא נטען באישום השמיני כי מטרת האיומים היתה לשכנע את ר.ק. לקיים יחסי-מין עם הנאשם. כמו כן כופר הנאשם בטענה כי ר.ק. המשיך לעמוד בקשר עמו בשל האיומים. העבירה המיוחסת לנאשם באישום השמיני היא סחיטה באיומים לפי סעיף 428 **רישא וסיפא** לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (סחיטה באיומים שהביאה לידי מעשה). הנאשם מודה בסיכומי בא כוחו אך ורק בסחיטה באיומים שלא הביאה לידי מעשה, לפי סעיף 428 **רישא** לחוק.

70. ר.ק. לא העיד בפנינו אף כי התייצב להעיד, משום שב"כ הנאשם הודיעה ממש לפני תחילת עדותו כי הנאשם מודה בעובדות האישום השמיני כלשונו (עמ' 152). לפיכך, ראיות התביעה נסמכות אך ורק על הלוגים של השיחות בין ר.ק. לבין הנאשם, כאשר המחלוקת מתמקדת בשאלה היחידה האם ר.ק. המשיך לקיים קשר עם הנאשם בעקבות איומיו. הנאשם טען שהיה זה המקרה הראשון שהוא איים על מישהו לספר להוריו על נטיותיו המיניות, וזאת משום שר.ק., שהיה מנהל "חדר" השיחות, הוציא את הנאשם מ"חדר" זה. הנאשם הודה כי בעקבות האיום ר.ק. החזיר אותו ל"חדר" (עמ' 239).

71. בסיכומיה חוזרת ב"כ הנאשם על טענת הנאשם בעדותו, כי מטרת האיומים היתה להחזירו ל"חדר" השיחות, ואולם טענה זו מנוגדת להודאת הנאשם בעובדות האישום השמיני. בשל הודאה זו, שנמסרה כאשר ר.ק. התייצב להעיד, נמנעה עדותו. על פי עובדות כתב האישום מטרת האיומים של הנאשם היתה לאלץ את ר.ק. להפגש עם הנאשם, וכך אני קובע.

העובדה שר.ק. החזיר את הנאשם ל"חדר" השיחות, בעקבות איומיו של הנאשם, אפשרה את המשך הקשר בין ר.ק. לבין הנאשם, כפי שהודה הנאשם, ובכך הוכחה העבירה של סחיטה באיומים שהביאה לידי מעשה, לפי סעיף 428 **סיפא** לחוק העונשין, תשל"ז-1977. בעבירה זו יש להרשיע את הנאשם באישום השמיני.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

(9) אישום תשיעי

72. באישום התשיעי נטען כי בחודש יוני 2001 יצר הנאשם קשר עם י.ו. יליד 22.9.84, באמצעות תוכנות ה- I.C.Q, ולאחר מכן אף בטלפון. הנאשם הציג עצמו בשיחות כבן 20, והשניים שוחחו בעניינים הנוגעים ליחסי-מין הומוסקסואליים. הנאשם הציע לי.ו. להיפגש עמו כדי לקיים יחסי-מין, אך י.ו. סרב לכך, ואף ביקש לנתק את הקשר עם הנאשם. הנאשם סרב לקבל זאת, ואיים על י.ו. כי אם לא יענה לו כאשר הוא מתקשר אליו, יספר הנאשם להוריו של י.ו. על נטיותיו המיניות. בעקבות כך נאלץ י.ו. להמשיך בקשר עם הנאשם, והקשר ביניהם נמשך עד ליום 3.11.01. הנאשם שב וביקש מי.ו. להיפגש עמו כדי לקיים יחסי-מין, אך י.ו. סרב לכך וביקש שוב לנתק את הקשר עם הנאשם. הנאשם שב ואיים על י.ו. כי יחשוף את נטיותיו המיניות בפני הוריו אם ינתק עמו את הקשר וימנע מלהפגש עמו.

הנאשם הודה כי סחט באיומים את י.ו., אך טען כי הדבר נעשה שלא על מנת לקיים עמו יחסי-מין, אלא רק כדי להיפגש עמו, בשל היותו בודד ודחוי ברשת האינטרנט עקב שמועות שהופצו כנגדו. העבירה המיוחסת לנאשם באישום התשיעי היא סחיטה באיומים שהביאה לידי מעשה, לפי סעיף 428 רישא וסיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977, בעוד שהנאשם מודה רק בסחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק, שכן לטענתו י.ו. המשיך לקיים עמו קשר בלא כל קשר לאיומים.

73. י.ו. לא העיד בבית המשפט, ולפיכך ראיות התביעה נסמכות אך ורק על הלוגים של השיחות בינו לבין הנאשם (ת/81א'). הנאשם הודה גם בעדותו כי סחט את י.ו. באיומים: כאשר י.ו. ביקש לנתק את הקשר עם הנאשם, איים הנאשם לדבר עם הוריו. הנאשם הסכים כי משלב זה ואילך נאלץ י.ו. לחדש את הקשר עם הנאשם כתוצאה מאיומיו (עמ' 319-317). בכך הוכחה העבירה של סחיטה באיומים שהביאה לידי מעשה, לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

74. בעדותו שב הנאשם וטען כי מטרת האיומים היתה אך ורק להפגש עם י.ו., ולא דווקא לקיים עמו יחסי-מין (עמ' 242-243).

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ואולם מעיון בלוג השיחות ביניהם (ת/81א'), עולה גם כאן שהנאשם הסיט את נושא השיחה שוב ושוב לקיום יחסי-מין, בעוד שי.ו. הביע הסתייגות מכך. בשלב זה התחיל הנאשם באיום השגרתי לדבר עם הוריו של י.ו. כאשר י.ו. כתב לנאשם כי הם היו אמורים להפגש רק מתוך ידידות, הזכיר לו הנאשם: **"מה עם שיחות סקס?"** (יום 3.11.01 שעה 21:23). י.ו. כתב לנאשם כי הוא אינו רוצה לדבר אתו עוד, משום שהוא מאיים עליו, ומשום ש**"כל פעם שאנחנו מדברים אתה דוחף פנימה סקס"**. בתגובה אמר הנאשם: **"סיבה מצויינת לספר להורים שלך שאתה הומו"** (יום 4.11.01 שעה 18:00).

מדברים אלו של הנאשם ניתן לדלות את התשובה לטענתו (בכל האישומים), כי העובדה שהוא מנהל באינטרנט עם קטין שיחות בענייני מין - איננה אומרת שזו גם מטרת הפגישה שהוא מבקש לקיים עמו. מסתבר שהנאשם עצמו קושר בין שיחות בענייני מין לבין קיום יחסי-מין, ולאור תוכן של השיחות היה מבהיר לקטין כי אין כוונתו לידידות בלבד. זאת ועוד: הנאשם התעקש על ניהול שיחות בענייני מין, גם כשהוא נתקל בגישה מסויגת של הקטין - תופעה החוזרת על עצמה לא רק באישום זה. גם מכאן ניתן להבין שטענתו של הנאשם, כי כל רצונו היה להפיג את בדידותו ולהכיר ידידים חדשים - איננה אלא שקר וכזב. הנאשם היה מוצף מינית, וכל מחשבותיו ומעשיו היו מכוונים לתכלית יחידה זו, שלמען השגתה הוא לא בחל באמצעים.

75. לאור הקשר הדברים העולה מהשיחות שניהל הנאשם עם י.ו., ולאור מסכת הראיות הכללית שהוצגה בכל האישומים בתיק זה, אין ספק כי הנאשם היה מעוניין להפגש עם י.ו. על מנת לקיים עמו יחסי-מין, וזו גם היתה מטרת האיומים שהפעיל כנגדו. י.ו. אמנם לא נענה לבקשת הנאשם להפגש עמו, אך איומיו של הנאשם פעלו את פעולתם מבחינה זו כך שי.ו. נאלץ להמשיך בקשר עם הנאשם בניגוד לרצונו, עקב איומיו של הנאשם.

לפיכך, יש להרשיע את הנאשם באישום התשיעי בעבירה של סחיטה באיומים שהביאה לידי מעשה, לפי סעיף 428 **סיפא** לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

(10) אישום עשירי

76. באישום העשירי נטען כי בחודש מרץ 2002 יצר הנאשם קשר עם ש.ג. יליד 1.2.87, באמצעות תוכנת ה-I.C.Q. השניים שוחחו ביניהם על יחסי-מין הומוסקסואליים, כאשר הנאשם מציג עצמו בקשר כל פעם בכינוי אחר.

ביום 21.9.02 פרץ סכסוך בין הנאשם לש.ג. תוך כדי השיחה באינטרנט, ובתגובה אמר הנאשם לש.ג. את כתובתו, את מספר הטלפון בביתו ואת שם הוריו. ש.ג. ביקש לנתק את הקשר מהנאשם, ואז החל הנאשם לאיים עליו כי אם לא ימשיך עמו בקשר הוא יספר להוריו על נטיותיו המיניות. הנאשם המשיך באיומים אלו גם כאשר ש.ג. סיפר לו שהוא חולה אסטמה, וכי האיומים גורמים לו לקשיי נשימה, שכן והוא אחוז חרדה מפניהם. ש.ג. גם הסביר לנאשם כי הוא נמצא בטיפול פסיכולוגי, כי אביו דתי, ואם ייודע לו שבנו הומוסקסואל הוא יזרוק אותו מהבית. בעקבות איומיו הנמשכים של הנאשם המשיך ש.ג. בקשר עמו. הנאשם לא הסתפק בכך ודרש מש.ג. "לפצותו", בכך שיתיר לנאשם "למצוץ" את איבר-מינו. בעקבות איומים אלה פנה ש.ג. לאביו, וניתק את הקשר מהנאשם.

77. הנאשם מודה בתגובתו לכתב האישום ובסיכומיו כי סחט באיומים את ש.ג. אך כפי שטען גם לגבי האישומים האחרים, הוא טען גם באישום זה כי מטרתו לא היתה לקיים יחסי-מין עם ש.ג. העבירה המיוחסת לנאשם באישום העשירי היא סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, תשל"ז-1977, והנאשם איננו כופר בכך.

78. ש.ג. לא העיד בבית המשפט, ולפיכך ראיות התביעה נסמכות אך ורק על הלוגים של שיחותיו עם הנאשם (ת/81). המחלוקת היחידה בין הצדדים, כאמור לעיל, היא מטרת הסחיטה באיומים: על מנת לקיים יחסי-מין עם ש.ג. - כטענת התביעה, או על מנת להיפגש עמו - כטענת הנאשם.

79. הנאשם טען בעדותו כי מטרת האיומים היתה לאלץ את ש.ג. להפגש עמו ולהכירו, על מנת שלא יסתמך על שמועות אודות הנאשם המופצות באינטרנט (עמ' 243).

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

מעיון בשיחות ביניהם (ת/81), עולה כי גם כאן עבר הנאשם לנושאים מיניים למרות שש.ג. אמר לו שהוא בן 15.

הנאשם ייעץ לש.ג. ברוב צביעותו שלא להפגש עם בחורים שגילם הוא מעל 19, ואמר לו כי בחור מעל גיל 19 שנפגש עם נער בן 15 הוא "פדופיל שצריך לשבת בכלא" (ת/81 עמ' 3 והנאשם בעמ' 282). הנאשם ביקש תמונה מש.ג., ולאחר מכן שאל אותו: "לא היית רוצה למצוץ לי", וש.ג. ענה: "מה אני מוצץ לכל בחור שני ברחוב?" (יום 14.6.02).

בשיחה מיום 22.9.02 ביקש ש.ג. לנתק את הקשר מהנאשם, ואז מסר לו הנאשם את פרטיו ואת פרטי הוריו, וכן הכתובת והטלפון של ש.ג. (22.9.02 שעה 46:00). כאשר ש.ג. סרב לדרישת הנאשם למסור את מספר הפלאפון שלו, איים הנאשם להתקשר לביתו, וש.ג. אמר לו: "אני עכשיו מזה לחוץ ממך", והוסיף כי הוא הולך להביא את המשאף שלו משום שיש לו אסטמה. הנאשם לא הרפה מש.ג. גם כאשר הוא כתב: "אני מתחנן אליך תפסיק". לאחר מכן הוא כתב לנאשם: "אני לא יכול שבוע לישון עכשיו... אני רועד כמו מטורף אני לא מצליח לנשום"; הנאשם ענה לו: "לא נורא יעבור לך". גם בכך הנאשם לא הסתפק, ומיד לאחר מכן הוא שאל ברשעות: "ההורים שלך לא יודעים עליך נכון... אופס יש לי את המספר של הבית". לאחר מכן ש.ג. חזר ואמר לנאשם שהוא לא רוצה לשוחח עמו יותר אך הנאשם לא הרפה ממנו, והמשיך לומר לש.ג. כי כדאי שהוריו ידעו על נטיותיו המיניות. ש.ג. הסביר לנאשם שאביו דתי ויזרוק אותו מהבית, והנאשם היה גם מודע לכך שש.ג. מקבל טיפול פסיכולוגי. גם זה לא שכנע אותו לעזוב את ש.ג. לנפשו, והוא דרש ממנו "פיצוי" על התנהגותו, והבהיר: "הייתי מוכן למצוץ לך כפיצוי" (השיחה הנ"ל התנהלה ביום 22.9.02 בלילה).

80. הארכת בפרטי השיחה בין הנאשם לבין ש.ג., על מנת להמחיש את התעללותו האכזרית של הנאשם בקטין כבן 15, שהנאשם היה מודע למצוקותיו הקשות, ולעובדה שהוא נמצא בטיפול פסיכולוגי וסובל מאסטמה. זאת ועוד, פירוט השיחה מראה כי מטרת הנאשם, ומטרת איומיו, היתה להפגש עם ש.ג. על מנת לקיים עמו יחסי-מין.

81. לאור האמור לעיל, יש להרשיע את הנאשם באישום העשירי בעבירה של סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 שבה הודה.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

(11) אישום אחד-עשר

82. בחודש אוקטובר 2001 יצר הנאשם קשר עם ד.מ. יליד 9.9.85, באמצעות תוכנת ה-I.C.Q. השניים שוחחו ביניהם בעניינים הנוגעים ליחסי-מין הומוסקסואליים, ואף נפגשו בקניון בתל-אביב. במהלך השיחות ניסה הנאשם לשכנע את ד.מ. להיפגש על מנת לקיים עמו יחסי-מין, ואולם ד.מ. סירב וניסה לנתק את הקשר עם הנאשם, ואף אמר לו שהוא איננו מעוניין להיפגש עמו או לקיים עמו יחסי-מין. הנאשם החל לאיים על ד.מ. כי אם לא ייענה לדרישותיו הוא יחשוף בפני הוריו ובפני בן-זוגו של ד.מ. את נטיותיו המיניות. על מנת להמחיש לד.מ. את איומיו, מסר הנאשם לד.מ. פרטים אישיים של ד.מ., כולל כתובתו, מספר הטלפון שלו, מקום עבודתו, מקום לימודיו ושמות חבריו, ודרש להיפגש עמו על מנת לקיים יחסי-מין.

83. הנאשם מודה בתגובתו לכתב האישום ובסיכומיו כי סחט באיומים את ד.מ., אך כפי שטען גם לגבי האישומים האחרים, הוא טען גם באישום זה כי מטרתו לא היתה לקיים יחסי-מין עם ד.מ.. העבירה המיוחסת לנאשם באישום האחד-עשר היא סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, תשל"ז-1977, והנאשם איננו כופר בכך.

84. ד.מ. העיד בבית המשפט, ולפיכך ראיות התביעה נסמכות הן על עדותו, והן על הלוגים של שיחותיו עם הנאשם (ת/66א'). המחלוקת היחידה בין הצדדים, כאמור לעיל, היא מטרת הסחיטה באיומים: על מנת לקיים יחסי-מין עם ד.מ. - כטענת התביעה, או על מנת להיפגש עמו - כטענת הנאשם.

85. בעדותו (עמ' 156-157) אמר ד.מ. כי באותה עת היה מבולבל לגבי זהותו המינית, וכי הנאשם היה זה שיזם בדרך כלל את השיחות בענייני מין, דבר שלא הפריע לו. הוא הסכים להפגש עם הנאשם בקניון בתל-אביב, אך ברגע שראה אותו הבין שהוא איננו נמשך אליו, והשניים נפרדו לאחר רבע שעה. כאשר השניים שוחחו ביניהם באינטרנט לאחר מכן, הסביר ד.מ. לנאשם שהוא איננו מעוניין בהמשך הקשר.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

הנאשם דרש להפגש עמו, וכאשר ד.מ. סרב אמר לו: **"או שאתה עושה את זה איתי או שאני מספר להורים שלך"**; ד.מ. הסביר עד כמה הלחיצה אותו אמירה זו, משום שהוריו היו דתיים (עמ' 158-159).

ד.מ. הסביר בעדותו את הטראומה שעובר הומוסקסואל שעושים לו **"outing"** ("הוצאה מן הארון"), והבהיר שהדבר הזה השפיע על חייו עד היום (עמ' 159-160). עוד הסביר ד.מ. כי בשלב מסוים גילו הוריו את נטיותיו המיניות, הוא הבטיח להם שהוא מנתק קשר לחלוטין עם הקהילה ההומוסקסואלית; ולכן איומיו של הנאשם השפיעו עליו כל כך (עמ' 172).

ד.מ. העיד כי לאחר שניתק את הקשר מהנאשם, הופיע הנאשם לפתע בחנותו, לאחר שגילה בדרך כלשהי את מקום עבודתו. ד.מ. דרש מהנאשם לצאת מהחנות, והנאשם איים עליו באומרו: **"אם לא נעשה את זה אני מספר להורים שלך"** (עמ' 161). בחקירתו הנגדית אישר ד.מ. כי במפגש הראשון לא ניסה הנאשם ליזום מגע מיני עמו, ואף אישר שהוא עצמו כתב לנאשם לפני הפגישה כי מבחינתו אין טעם להפגש ללא מין (עמ' 171). לבסוף, הדגיש ד.מ. כי הנאשם ביקש להפגש עמו על מנת לקיים יחסי-מין; כך אמר לו הנאשם בשיחות האינטרנט ביניהם, וגם פנים מול פנים, בשתי הפגישות ביניהם (עמ' 168).

86. מעיון בלוג השיחות בין הנאשם לבין ד.מ. עולה אותה תמונה של סחיטה באיומים, כאשר הנאשם מזלזל (ולא רק במקרה של ד.מ.) באיומי הקטינים לפנות למשטרה. עד כדי כך היה הנאשם משוכנע באפקטיביות של איומיו, ועובדה היא שכמה קטינים סרבו להעיד כנגדו במשפט. גם במקרה של ד.מ. מסתבר כי ברגע שניסיונותיו של הנאשם לבנות עמו קשר מיני נדחים - הוא שלף את נשק האיומים (ראה שיחה מיום 3.10.01 בין השעות 16:23 עד 24:23).

87. עדותו של ד.מ. הותירה רושם מהימן לחלוטין. ד.מ. הוא נער אינטליגנטי ובטוח בעצמו, והוא העיד בכנות רבה בכל הנושאים בהם נשאל. הוא לא הסתיר כי הוא עצמו אמר לנאשם בשיחות אינטרנט כי פגישה מבחינתו - משמעותה מין, ואין ספק שזו גם היתה מטרת הנאשם, כפי שהעיד ד.מ..

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

88. לאור האמור לעיל יש להרשיע את הנאשם גם באישום האחד-עשר בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977, שבה הודה.

ה. סיכום

89. לסיכום כל האישומים, אני מציע לחברי הנכבדים שבמותב **לזכות את הנאשם מחמת הספק** מהעבירה של מעשה סדום בנסיבות אינוס לפי סעיפים 347(ב) ו- 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 באישום הראשון, וכן **לזכותו** מהעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 באישום השני, **ולהרשיע** את הנאשם בעבירות הבאות:

- א. 2 עבירות של מעשה סדום בקטין שטרם מלאו לו 16 שנים, לפי סעיף 347(א) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (האישומים הראשון והשביעי).
- ב. עבירה של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים, לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק זה (האישום השני).
- ג. 3 עבירות של סחיטה באיומים שהביאה לידי מעשה, לפי סעיף 428 **סיפא** לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (האישומים הראשון, השמיני והתשיעי).
- ד. 6 עבירות של סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 **רישא** לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (האישומים השלישי, הרביעי, החמישי, השישי, העשירי והאחד-עשר).

ד"ר עמירם בנימיני

שופט

השופטת שרה סירוטה, ס"נ – אב"ד והשופט אברהם טל:

אנו מסכימים ומצטרפים לחוות דעתו המנומקת של כב' השופט ד"ר עמירם בנימיני ולתוצאות אליהן הגיע.

בדלתיים סגורות

תפ"ח 1196/02

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ההכרעה

לאור האמור לעיל, אנו מזכים את הנאשם מחמת הספק מהעבירה של מעשה סדום בנסיבות אינוס לפי סעיפים 347(ב) ו- 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (באישום הראשון), וכן מהעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (באישום השני), ומרשיעים אותו בעבירות הבאות:

- א. שתי עבירות של מעשה סדום בקטין שטרם מלאו לו 16 שנים, לפי סעיף 347(א) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (האישומים הראשון והשביעי).
- ב. עבירה של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים, לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק זה (האישום השני).
- ג. שלוש עבירות של סחיטה באיומים שהביאה לידי מעשה, לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (האישומים הראשון, השמיני והתשיעי).
- ד. שש עבירות של סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (האישומים השלישי, הרביעי, החמישי, השישי, העשירי והאחד-עשר).

הדיון בתיק זה התנהל בדלתיים סגורות. ניתן לפרסם את הכרעת הדין, אך אין לפרסם פרט כלשהו המזהה את המתלוננים.

ניתנה היום, יד' באלול תשס"ג, 11 בספטמבר 2003, במעמד ב"כ התביעה, ב"כ הנאשם והנאשם.

ד"ר עמירם בנימיני
שופט

אברהם טל
שופט

שרה סיזרוטה, ס"נ
אב"ד